

* AVE *

Svetlic

MARIA

FEBRUAR 1952.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

Ob svečnici - B.	33
Babica nam bere...-P.Aleksander ofm	34
Mati dobrega sveta - P.Kazimir ofm	35
Zgodba našega časa - O.H.	38
Vihar /pesem/ - Nada	39
Še enkrat o Karmelu - P.Hugo Bren	40
Sveča - P.Odilo ofm	42
Misijon v vlaku - Piše star misijonar	43
Vitez naše ljube Gospe - Prev.p.Odilo	45
Po kraljestvu križa	50
V Rusiji molijo... - P.Aleksander ofm	52
Nekaj o znamkah - P.Inocenc ofm	55
"Angeli" - Jože Luskar	57
Lemontski odmevi	58
Kramljanje na zapečku	61
Velja tudi tebi? - Mr.F.S.	64

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM

Upravnik - Business Manager: Fr.Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Ob svečnici

Sladka božična pesem danes umira, jaslice se umikajo za eno leto. Kalvarija in pa sveti postni čas trkata na naša vrata. Praznik Kristusovega darovanja - svečnica. Cerkev blagoslavlja sveče za svojo porabo, blagoslavlja jih tudi vernikom, ki jih odnašajo po blagoslovu na svoje domove... Saj ne sme biti hiše brez blagoslovljene sveče! - - -

Farni zvon se nenadoma oglasi. Kratka je njegova beseda. Ljudje jo razumejo. Tam, sam ljubi Bog v nebesih ve kje, se nekdo pripravlja na daljno potovanje. Kam je namenjen njegov korak? V večnost. Sam Jezus v najsvetejšem Zakramentu hoče biti njegov spremljevalec. Pri vseh hišah odpirajo okna in vrata. Ljudje gledajo za gospodom in cerkovnikom ter se s skrbjo povprašujejo: "Kam neki gredo?" - Tam pred hišo, kamor so prišli, pa čakajo bližnji sosedje. S prižganimi svečami v rokah hočejo pripraviti prihajajočemu Kristusu Kralju prijazen sprejem v hišo, kjer bodo morda kmalu ustavili uro... Saj Kralj prinaša mir in tolažbo opešanemu bolniku.

Se še spominjate te stare navade, ki ste jo gotovo doživljali doma še kot otroci? Žal tudi ta prelepa navada z drugimi vred umira, tu v naši deželi za morjem pa je itak ne poznajo, vsaj ne povsod. Zdaj je duhovnik vesel, če ga sploh pokličejo k bolniku, kaj šele, da bi mogel pričakovati kak sprejem z lučkami...

Čemu taka bojazen pred sveto popotnico? Ah, saj nam je odgovor predobro znan! Ta nesrečni strah pred smrtjo! Človeku je določeno enkrat umreti. To vemo vsi in vendar hoče moderna duša domačim vsako misel na smrt zabrisati in prikriti. Iz mest je ta divja navada prišla tudi na deželo. Da, tudi tam že prikrivajo smrt z znanim izgovorom: "Le nikar vznemirjati bolnika!" Zato molči o testametu, molči o sveti spovedi, molči o sveti popotnici in bodi tiho o duhovniku! Kako neusmiljen in pa brezčuten je vendar današnji svet!

Zdravniki močno priporočajo težkim bolnikom mir, mir in zopet mir... Torej ne brezobzirno tekati po hiši, ne loputati z vrati, ne glasno govoriti ali se zadirati vpričo bolnika. Pa tudi ne v bolniški sobi skrivnostno prišepetavati in s tem bolnika vznemirjati. Vsa čast tej skrbi za zunanji mir! Ali nemalokrat je bolnik bolj potreben notranjega miru, miru duše! Tega mu pa moderni čas noče privoščiti, sveče upanja v srečno večnost mu noče pravočasno prižgati. Le zdravje, le zdravje in nič o smrti, pa četudi vsi okrog že čutijo njeno bližino in si jo morda celo že!e!

Poznal sem zdravnika. Ljudje so ga imeli za dobrega. To se pravi,

da je s svojo resno znanostjo in spretnostjo že marsikomu pomagal zopet na noge. Pa je imel ta gospod doktor navado pri vsakem resnem bolniku vprašati, če so ga že dali prevideti. Ker mož ni bil ravno med najbolj vernimi, so se nekje začudili: "Kaj se vam zdi ata tako slab?" In zdravnik je ob tej priliki izdal skrivnost svojega vprašanja: "Ni še tako slab, da bi pričakovali smrt. Toda bolnika, ki je miren, mnogo lažje ozdravim, kakor pa bolnika, ki ga tare vse polno skrbi iz prejšnjega življenja."

Ta misel se mi ne zdi napačna. Saj res ni nikjer zapisano, da bo moral umreti vsak bolnik, ki ga obišče duhovnik. Zato le nikar skrivati bolnika in ne gledati v sveti popotnici bližajoče se smrti! Privoščimo pa bolniku tisti nad vse potrebni mir, ki ga ves svet dati ne more, daje pa ga čista vest. Le nikar se ne boj, dragi prijatelj, da hodi za duhovnikom bela smrt. Ravno nasprotno! Z duhovnikom prihaja k bolniku življenje, če ne časno, pa večno. Smrt je kazen za greh, plačilo dušnega miru pa je večno življenje. Saj duhovnik prinaša k bolniku L U Č, ki je Kristus... B.

Babica nam bere...

Babica nam s knjige bere, v lepe kraje nas pelja,
kjer sta Jezus in Marija skoz življenje romala.
Babica besede bere, zraven venomer momlja:

Vi ste moje drobne stvarce, kakor mladi rožni popki
v vrtu našem, po gredicah. To veselja bo, ko šopki
bodo zadehteli vse po oknih, še na sivo, suho cesto!

Popek gartrože spomladi v sonček kuka kar naprej,
sonček ga spreminja v rožo, poln duha in poln nadej.
Bog vas dal je, da kot popki pridno se razvijate;
v šopek zvil si Bog bo srčke prav iz te družinice...

Stara mamica je brala, zdihnila je tak potihoma:
Tudi jaz sem bila včasih popek, zdaj sem snopak
žita zrelega...

Kmalu, kmalu Bog požel me bo za kruhek

v sveto Mesto.

P. Aleksander OFM

P. Kazimir OFM:

MATI DOBREGA SVETA

Kar so povedali cerkveni očetje in učniki, se ne da primerjati z Marijino besedo prvi Cerkvi.

Ta vzklik je ukazal dodati Marijinim litanijam papež Leon XIII. v letu 1903., je torej novejšega izvora. Ima pa staro zgodovino.

Mestece Genezzano leži blizu Rima. Znano je po slavni božji poti: Marija, Mati dobrega sveta. Božjepotna cerkev je bila v rimskih časih poganski tempelj boginje Venere. Ko pa je krščanstvo dobilo svobodo, je neka pobožna in bogata žena tempelj prezidala v Marijino cerkev. A v teku stoletij je svetišče razpadlo. Šele v petnajstem stoletju so cerkev znova pozidali in jo zopet posvetili nebeški Materi.

Prav takrat so divji Turki vpadli v Evropo in najprej zadivjali po Balkanu. Bližali so se albanskemu mestu Skadru, kjer je bila sloveča božja pot s čudodelno Marijino podobo, h kateri so romali vsi balkanski kristjani in kjer so se godili veliki čudeži. Kristjani so hoteli rešiti milostno podobo pred Turki, prenesli so jo pravočasno v novo cerkev v Genezzaro in jo tam izpostavili vernikom. Bila je slikana na težko

ploščo iz mavca. S to sliko se je torej zgodilo nekaj sličnega, kakor v našem času s sliko naše Brezjanke ali milostno podobo na Sveti Gori pri Gorici, ki so jo odnesli iz cerkve, da bi jo rešili pred sovražniki krščanstva.

Bilo je na nedeljo dne 25. aprila 1497., ko so ljudje v Genezzaro opazili, da slika ne visi na steni, ampak sama v zraku ob steni. Vest se je hitro razširila po okolici in trume ljudstva so hitele v napol popravljeno cerkev, da se prepričajo o resnici govornice. In prepričali so se. Tedanji papež Pavel je dal zadevo preiskati po dveh škofih in posebni komisiji, ki je potrdila čudež. Sestavili so natančen zapisnik o vsem, kar so našli.

S tem dnem so se začeli goditi v Genezzanu veliki čudeži, da so vsi strmeli. Prav kakor prej v Skadru v Albaniji. Cerkev je postala kmalu ena največjih Marijinih božjih poti v Italiji. Vsi veliki papeži so ljubili to božjo pot in romali tjakaj. Zlasti pa so tam iskali pomoči v težkih in zamotanih zadevah vladanja svete Cerkve. Tu pri Mariji so vselej našli dober svet in pravo rešitev. Zato ni čudno, da so papeži sami že zgodaj začeli imenovati to božjo pot kot božjo pot "Matere dobrega sveta" in to ime nosi še danes.

Zlasti veliko zaupanje do tega posvečenega kraja je imel veliki papež Leon XIII. Še kot mladenič je

Starodavna čudodelna po-
doba Matere dobrega sveta
v Genezzanu

rad romal tjakaj. Ker pa kot papež ni mogel romati iz Vatikana, je imel sliko Matere dobrega sveta na svoji pisalni mizi. Nanjo je sam napisal besede: "Sin moj, vsekdar poslušaj nasvet te Matere!" Iz hvaležnosti do tolikih uslišanj je končno zapovedal, naj se tudi v litanije uvrsti vzklik: "Mati dobrega sveta, prosi za nas!"

Resnično ima ta naziv za vsakega človeka svoj veliki pomen.

Da je Marija "Mati dobrega sveta", je jasno pokazala v svojem zemeljskem življenju in vsa dolga stoletja do danes.

Že takoj pri prvem nastopu v javnosti skupno s svojim Sinom, na ženitnini v Kani Galilejski, je začela izvrševati službo svetovalke. Ko je govorila s Sinom, je svetovala služabnikom: "Karkoli vam poreče, storite!" O, kolikokrat je do danes Marija izgovorila te besede dobrega sveta!

Po Sinovem vnebohodu je bila božja volja, da je tudi ona prejela z apostoli Svetega Duha z njegovimi sedmerimi darovi, med katerimi je prvi dar modrosti. Modrost pa je zlasti potrebna vsakemu dobremu svetovalcu. Samo modri more dati moder nasvet. Tako je hotel Bog z darovi Svetega Duha Marijo še posebej usposobiti za njeno službo.

Izročila nam pripovedujejo, kako je Marija izvrševala svoje poslanstvo že med apostoli in prvimi kristjani. Vemo, da so se apostoli vdano shajali pri njej ter se z njo posvetovali o vsem velikem delu po-

laganja temeljev Kristusove Cerkve na zemlji.

Še bolj izvršuje Mati božja svojo vzvišeno nalogo po svojem vnebovzetju, kot Mati človeškega rodu. Koliko slučajev nam poroča zgodovina Cerkve in krščanskih narodov. Ljudstvo in voditelji so vprašali za svet Marijo in ga tudi našli. Že sama uvrstitev naziva v Marijine litanije nam je za to jasen dokaz.

Vsi krščanski možje in žene vseh stoletij, ki so izvršili velika dela za Cerkev in človeštvo, so bili veliki Marijini častilci. Pri njej so iskali in tudi prejeli nasvete za svoja dela. In koliko je svetnikov v nebesih, katere je pripeljala na pot svetosti samo Marija s svojimi ma-

terinskimi nasveti.

Velika večina božjih potov, kjer človeštvo dobiva toliko milosti od nebeške Matere, je začela Marija sama. Prikazala se je temu ali onemu in nasvetovala, naj na tem kraju postavijo njeno cerkve. Le pogledjte Lurd, Fatimo, našo Sveto Goro...

Marijino delo kot "Mater dobrega sveta" pri posameznih vernikih pa se sploh ne da popisati. Kdo ve za vse dobre nasvete, katere je dajala z vso darežljivostjo vsem, ki so jo zanje prosili. Z njimi jim je pomagala, da so v težkih zadevah našli pravo pot, se rešili iz nevarnosti, telesni ali pa dušni. Kolikokrat je ponovila besede iz ženitnine v Kani: "Vse, karkoli vam poreče, storite!" Stori, kar ti pravi Kristus s svojimi nauki in svojim zgledom, pa se ne boš zmotil: pravilno boš ravnal, rešil se boš, postal boš svetnik.

S tem vzklikom "Mati dobrega sveta, prosi za nas!" v litanijah zapojemo Mariji himno njenemu velikemu delu. Prosimo jo, naj bi bila tudi nam v vsem življenju in zlasti v težavah vsekdar "Mati dobrega sveta". Prosimo jo, da bi nam izprosila to milost, da bi se vedno zavedali, kdo je naša najboljša svetovalka. Naj bi po njenih nasvetih vselej uravnali svoje življenje in vse svoje delovanje, da bi tako srečno živeli in se zveličali.

Če pa je kdaj svet res potreboval Mater dobrega sveta, potem jo potrebuje zlasti danes v naših tako zmedenih časih. Danes nastopajo krivi preroki, krivi Kristusi. Vsemogoči odrešeniki sveta vstajajo z raznimi, na videz tako lepimi in prikupnimi nauki. In zakaj? Samo zato, "da bi bili izvoljenci božji zapeljani, ko bi bilo mogoče," kakor je napovedal že Kristus sam. Res lahko vidimo, kako se dajo premotiti celo taki, ki so drugače verni in dobri. Pa kjer so ljudje sledili tem krivim prerokom in jim pomagali do

zmage, povsod so se kmalu pridko kesali. Ko so spoznali svojo zмотo, je bilo prepozno. Nakopali so si neizmerno mero gorja, prelivanja krvi, mučeništva in strašnega duševnega trpljenja. Ko bi se bili pred svojim usodnim korakom obrnili po nasvet k Materi dobrega sveta, bi se ne dali zapeljati in danes bi bilo vse drugače...

Da, vse svoje življenje srečujemo na svoji poti na levi in desni nešteto svetovalcev, ki nas slepe, kakor je v raju kača slepila Adama in Evo, kakor je celo Kristusa samega hotel premotiti Satan s svojimi zlobnimi nasveti in kar z besedami svetega pisma. In vsi ti žalostni zgledi nam kažejo, kako znajo ti napačni svetovalci govoriti sladko, premeteno, zapeljivo in prepričevalno. Včasih je res težko spoznati resnico in videti za sladkimi besedami njih zlobne namene in njih škodljivost.

Kako nam vse naše življenje daje slabe nasvete satan s svojimi

"Poberi se,
satan!..."

skušnjavami! Kako svet s svojimi zapeljivimi nauki in zgledi! Kako naše pokvarjeno meso, naše strasti in poželenja! Kako je zlasti mlad človek v svoji lahkomišelnosti sprejemljiv za najbolj slabe nasvete svojih sovražnikov. Pa tudi vse poznejše življenje, da, prav do visoke starosti, do smrti ni človek varen pred njimi!

Bog nam je dal spričo teh številnih in tako zlobnih svetovalcev na pot življenja tudi dobre svetovalce. Naš angel varuh, naša vest, naša vera, dobro duhovništvo, naši starši, lepi zgledi, dobre knjige... Vsi ti naj nam pomagajo v življenju, da bi se ne zmotili. A v svoji slabosti smo žal taki, da raje poslušamo slabe svetovalce kot pa dobre, da raje sledimo zlobnim in škodljivim nasvetom in se damo tolikokrat pre-

motiti. Pa vedno le v našo lastno dušno in telesno nesrečo. Da, celo tako daleč pade lahko človek, da sovrži in preganja vse, ki mu hočejo dobro, samo da more laže slediti slabim svetovalcem.

Na vse to mislimo, ko zaupno zakličemo v litanijah: "Mati dobrega sveta, prosi za nas!" Na vse to hočemo opozoriti našo nebeško Mater Marijo in jo ponižno prositi, naj bo vsekdar naša svetovalka, naša Mati dobrega sveta. Naj nam izprosi to veliko milost, da bomo vedno še pravočasno spoznali napačne svetovalce in se jih ubranili; da bomo vedno častili Marijo in prihajali k njej po nasvete in njenim nasvetom tudi vselej junaško sledili.

Kako velikega pomena je torej naš vzklik v Marijinih litanijah!

Zgodba našega časa

Satan, tako pripoveduje legenda, je nekega dne poklical na posvet vse svoje sodelavce. Hotel je, da mu natančno poročajo o svojem izvršenem delu.

Da bi jih videli, koliko jih je prišlo! In vsi so se na vse grlo hvalili. Eni so se ponašali, kako so preganjali vero, drugi so pripovedovali, koliko duš so zapeljali v greh. Eni so imeli v oblasti svetovni modni trg: širili so nemoralo in pogubili tisoče.

Drugi so širili sovražstvo in sejali razdor...

Čisto v ozadju pa je stal vražiček, ves zamazan s črnilom: po obleki, obrazu in rokah. Zdelo se je, da je

za žejo celo pil črnilo. V rokah pa je imel nalivno pero in se je z njim igral.

"No, kaj si pa ti napravil zame?" ga je vprašal Lucifer, poglavar te pisane črede.

"Vsem tem prijateljem sem pomagal k uspehom v njihovem velikem delu," je bil zgovoren vražiček.

Ostali pa pokonci. "Saj ni res! Niti videli te nismo!"

"Že verjamem, da me niste videli," se je zvito zasmel peklenšček in se počehljal po redki rdeči bradici. "Jaz nisem hodil za vami. Ves čas sem čepel po tiskarnah in uredništvih listov. V milijonih in milijonih izvodov raznih časopisov, listov in knjig sem širil med ljudi vaše načrte. Joj, kako so se mi nekateri uredniki klanjali! Vidite, dragi bratci, vaše delo

brez mojega ne bi uspelo. Saj prihajam po zvutih tiskanih besedah celo v take hiše, kjer bi vas in mene pregnali z žegnano vodo, če bi se prikazali kakršni smo. Ko jaz opravim svoje delo po tiskarnah in uredništvih, ko moje zavite tiskane laži omajejo vero v srcih... potem imate lahek posel."

Vragi so umolknili, Lucifer pa je pohvalil vražička: "Prav si povedal! Tisk je modernemu vragu največja opora!"

Tiskarski peklenšček je dobil za nagrado novo nalivno pero in veliko steklenico najboljšega črnila. Da pa mu ne bo treba skakati iz tiskarne v tiskarno, mu je dal Lucifer v pomoč celo četo. Te je razdelil po širnem svetu, za vsak jezik svojega. Tudi slovenski...

Istočasno pa je stal angel dobrega tiska pred božjim prestolom. Ves je bil utrujen, izčrpan, z zlomljenimi perutmi se je priklonil vsemogočnemu Bogu.

"Zakaj nimaš lepega oblačila, ko prihajaš k meni?" ga je vprašal Gospod.

"Popolnoma sem obubožal," mu je jokaje odvrnil angel.

"Kaj ti katoličani niso pomagali pri težkem delu?"

"Ne vsi. O ljubi Bog, koliko sem jih dobil, ki so bili včasih tako dobri, tako

so se borili in celo sami pisali za sveto stvar. Pa je sam vrag ustanovil propagandno univerzo, ki jo vzdržuje laž. Pridobil si je doktorski naslov, včasih se celo podpisuje z 'Reverend', samo da več ljudi zmeša. In moram ti potožiti, dobri Oče, da so mnogi res čisto zmešani. Veš, mnogi hodijo vsak dan v cerkev in celo k svetemu obhajilu, doma pa imajo brezverski tisk. Denar dajejo nasprotniku in največjemu sovražniku duše, meni pa za težko delo dobrega tiska niti 'Bog plačaj' ne reko."

In angel je bridko zajokal, ko je povedal v našem jeziku: "Tudi nekateri Slovenci so taki, čeprav se imajo za Marijin narod. Laž imajo za resnico in resnico za laž, tako jih meša zviti satan. Ti jim pravočasno odpri oči, da jih volk v ovčjem kožuhu ne bo pogubil!..."

"Dajem jim svojo milost po 'Ave Mariji' in dobrem časopisju, govorim jim po svojem namestniku in dobrih duhovnikih. Dal sem jim razum, da sami lahko presodijo. Toda imajo pristo voljo, s kateri si sami kujejo srečno ali nesrečno večnost."

Tako se je glasila božja beseda.

Kako je s teboj? Se morda ob tebi mane roke vražiček brezverske tiskarne, ali pa se te veseli angel dobrega tiska?

O.H.

VIHAR

Hrumijo viharji življenja,
valovi kopičijo se,
krmar svoje sile napenja,
da čolnič viharjem otme.

Neustrašno kljubuje valovom,
saj ve, da se bati mu ni:
Priatelj najdražji pod krovom
kljub sili neurja tam spi.

Ko bes je viharja na višku,
Priatelj, glej, pride na krov.
Z desnico, povzdignjeno kvišku,
pomiri besenje valov...

Nada

P. Hugo dr. Bren OFM:

Še enkrat o našem Karmelu

V roke so mi prišli oni ljubljanski časopisi, ki so oznanjali vest, da bo kmalu izginila vsaka sled za slovenskim Karmelom na Selu pri Ljubljani. Eno poročilo govori o cesti, ki se je dobesedno "zaletela" v Karmel in je zato to oviro nujno treba odstraniti. Drugi članek z naslovom "Hiša srednjeveškega mysticizma" pa je posmrtnica Karmelu in jasno kaže, kaj je bilo komunistom na poti. - Obenem pa človek ob takemle članku nehote zavzdihne: "Ubogo ljudstvo, ki ga dan na dan pitajo in zastrupljajo s takimi članki! Zdaj šele ve, kaj pomeni dober časopis!..."

Da, slovenski Karmel! Da bo slejko prej do tega prišlo, se je bilo že dolgo bati. Zaloška cesta je delala mal ovinek okrog karmeličanske cerkvice. Ta je tiste, ki so hoteli Zalog zvezati naravnost z mestom - kakor na primer Ježico - vedno v oči bodel. A zaradi nekega svetega spoštovanja do te božje oaze tudi najbolj liberalni ljubljanski mestni očetje še dolgo desetletij ne bi izvedli takega načrta.

Od sedanjih gospodarjev slovenske prestolice kakega prizanašanja ni bilo pričakovati. Njim je prišlo kar prav, da se je cesta sama "zaletela" v Karmel, da ga zravna z zemljo in neovirana teče dalje proti predmestju Ljubljana - Zalog. Pa končno nikakor ni nujno, da se cesta na ta način "zaleti" v Karmel. Po-

znamo mesta z moderno regulacijo cest, ki se "zalete" v kak spomenik sredi njih in ga morajo lepo obiti. Morda ravno zato, da je vsak nanj pozoren. Seveda Karmel s cerkvico sv. Jožefa ne zasluži tolike pozornosti, vsaj od strani take gospode ne!

A količkaj človeško, če že tudi ne krščansko čuteča vlada, bi lastnicam zgradila nov dom, ali pa jim dala vsaj primerno odškodnino, da bi si same zgradile in uredile novo bivališče. A tudi na to prisedanji vladi uboge sestre niso mogle računati. Saj so jih iz samostana že pred nekaj leti spodili, prav za biserni jubilej obstoja. Takrat so jim na papirju lastninsko pravico še pustili, a predobro vemo, koliko ta "pravica" danes v domovini velja. Nekaj sester so strpali v notranjo zakristijo, kjer so čuvale in oskrbovale cerkvico. Zdaj bodo morale zapustiti še ta kotiček, v katerem je upala zadnja, že nad osemdeset let stara predstojnica, počakati smrti. Zaradi lepšega so jih sicer vprašali, če imajo kaj proti sklepu. Se razume, da jim ni kazalo izreči drugo kot: Ne! A mislimo si lahko, da je bil izrečen s tresočim se glasom.

Srca so krvavela ubogim sestram, ko so morale pred nekaj leti na ukaz vlade v civilni obleki zapustiti ljubljeno karmelsko samoto. Morale so nazaj v svet, ki se jim je medtem tako odtujil in one njemu. Saj je imela najstarejša sestra, M. Jožefa Terezija Pogačnik, za seboj

že biserni redovni jubilej. Bila je med prvimi, ki so se jim leta 1889. odprla vrata novoustanovljenega Karmela na Selu. In zdaj, ko je že upala na zadnji mirni kotiček tam na koncu vrta ob umrlih sosestrah, s katerimi je delila veselje in žalost - zdaj je morala zapustiti dragi dom, tako globoko v srcu zakoreninjen...

A nekaj je sladilo grenke solze karmelske družine, ko se je ob razpustu razhajala na vse strani. Bilo je upanje, da bo šla ta vihra mimo, kakor že toliko, in se bodo zopet smele vrniti v svoj tihi domek. One, ki so kje v bližini našle zatočišče, so ob nedeljah in ob prostih urah rade poromale na Selo. Saj tam je ostal sv. Jožef - varuh devic in sveta Mala Cvetka, tako privlačen karmelski vzor. In mati je bila še tam v zakristiji, m. Mihaela, ki jih je dolga leta čuvala kot resnična mati in jih vodila na poti žrtev. Sestre, ki so morale daleč od Sela, pa so te obiske delale v duhu. S teh romanj so se vse vračale potolažene in utrjene v svoja zatočišča in na svoje delo. - Zdaj pa jim je odvzeto tudi to upanje in ta tolažba... Zares so pomilovanja vredne!

Obednica v Karmelu. Tole revščino so pregnali oni, "ki se bore proti bogatinom"...

Da pa bibila mera njihove grenkosti polna, je poskrbel zgoraj omenjeni članek "Hiša srednjeveškega mysticizma". Člankar prikaže v njem Karmel kot srednjeveško cerkveno mučilnico, za kakršno vsaj na svobodnih slovenskih tleh ni več mesta. Po člankarjevih mislih morajo biti žrtve te karmeličanske mučilnice svojim osvoboditeljem celo hvaležne, da so jim vrnili osebno svobodo in jim dali celo volilno pravico.

Proti temu bi razgnane sestre gotovo protestirale, ko bi le mogle: morda ne z besedo, pač pa z dejanjem. Ko bi smele nazaj v Karmel, bi prihitele z vseh strani. Na pragu klavzure bi svojim "osvoboditeljem" slovesno vrnile podarjeno "svobodo" in volilno pravico, ter Te Deum pojoč zaprle za seboj za vselej klavzurna vrata. Da, to bi bil njihov protest!

Mi pa še smemo svobodno odpirati usta, zato lahko o tem malo bolj odkrito govorimo. Po našem mnenju je to, kar dotični pamfletist piše o "karmelski mučilnici", nesramnost prve vrste. Saj kaj nečastnega o Karmelu ravno ne poroča. Govori celo o neki strogosti, ki ne odgovarja resnici, n. pr. da karmeličanke spijo v krstah. To mu je šlo pač na račun o telesnem in duševnem mučeništvu karmelskih žrtev, ki jih kot materialist seveda ne more pravilno vrednotiti. A njegova nesramnost je v tem, da si upa za mučilnico proglasiti Karmel, kjer se duše prostovoljno žrtvujejo in pokore zase in za bližnjega. In to proglašča v imenu svobode, katere predstavniki v masah pošiljajo neprostovoljne in nedolžne žrtve v prave mučilnice, ki v grozoti mučenja prekašajo vse, kar jih je kdaj zgodovina poznala. Da, to je višek nesramnosti tega pamfleta! In če dotični člankar misli, da je z njim izbrisal ali vsaj omilil mučen vtis, ki ga je smrtna obsodba našega

Karmela napravila na pošteno misle-
či slovenski narod, se bridko moti.
Je prav nasprotno dosegel.

Narod v svojem zdravem katoli-
škem jedru predobro ve, kaj je zanj
pomenil Karmel. Dobro ve: ko so se
voditelji našega katoliškega prepo-
roda borili na odprtem polju, je naš
Karmel igral vlogo Mojzesa na hri-
bu, ki je z molitvijo odločil zmago
nad Amalečani. Zgodovina našega
katoliškega preporoda temu nevidne-
mu faktorju sicer ne poje slave, za-
to pa ga bo Bog tem bogatejše na-
gradil, čim manj priznanja je bil na

svetu deležen.

Da bo naš narod izšel prečiščen
iz sedanje mučilnice, o tem ne dvo-
mimo. Kajti star latinski pregovor
pravi: *Violenta non durant*. -Nasilje
je kratkotrajno! Ko ga bo v naši do-
movini konec, tedaj bo resnično
svoboden narod začel graditi svojo
novo, lepšo bodočnost. Tedaj se bo
brez dvoma spomnil na Karmel -
tega svojega tihega sobojevnika: med
prvimi ga bo poklical v življenje. S
tem upanjem v srcu naj razpuščena
slovenska karmelska družina gleda
v bodočnost, katere jutranja zarja
naj že skoraj vzide!

P. Odilo O.F.M. Sveča

Sveče na oltarju ne
gore le iz potrebe, saj gore
tudi podnevi, ko je dovolj
svetlobe v božjem hramu.
Sveče so podobe, po katerih
nam govori Cerkev.

Sveča pomeni predvsem
luč Kristusa. Kristus se
je sam imenoval "luč sveta".
In sveti Janez nam pričuje o
Njem: "Prava luč je bila ta,
ki prihajajoč na svet raz-
svetljuje vsakega človeka."
(Jan 1,9). Zato nas plamen
sveče v začetku svete maše,
v pripravi, živo spominja na
svetlobo evangelija. Kdor
se ga drži, ne hodi v temi.
Nato pa nam lepo odkriva
skrivnost daritve, Kristusove
in naše. Plamen sebe povži-
va, drugim sveti. Kakor

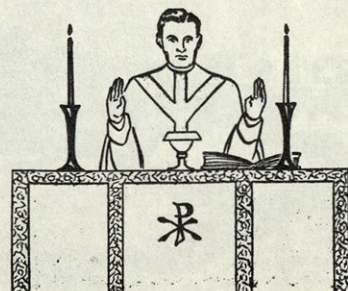
Kristus, ki je sam sebe izni-
čil iz ljubezni do nas - do
smrti na križu. Kakor mi, ki
bi se ne smeli bati žrtev, pa
naj žgo še tako v živo, ka-
dar gre za Boga in Njegovo
kraljestvo. Tako nas sveča
bodri, naj tudi mi svetimo s
svojim življenjem Bogu in
ljudem.

Cerkev si zelo prizadeva,
da bi ohranila na oltarju
živo luč. Res je električna
luč močnejša, pripravnej-
ša. A Cerkvi je bolj pri sr-
cu luč iz čistega voska, ki
ga je pripravila čebela de-
lavka. Le zaradi pomanjka-
nja voska je Cerkev dovoli-
la, da smejo nekatere sveče
na oltarju nadomestiti z
drugimi svetili, tudi z ele-
ktriko.

Svetli plameni na oltarju
paznanjajo tudi veselje.
Že sveti Hijeronim je okrog

leta 400. odgovoril poganu
Vigilanciju, ki se je norče-
val iz množine sveč pri kr-
ščanski službi božji: "Kadar
beremo evangelij, prižgemo
sveče, četudi sveti sonce. A
torej ne zato, da bi prega-
njali temo, temveč da bi
dali duška svojemu veselju."

Res, posebno navdušenje
in veselje se polasti člove-
ka, če gleda na razsvetljeni
božji oltar. Cerkev je znala
to razpoloženje človeške
duše dobro izrabiti. Zato ob
vsaki priliki podaja kristja-

nu v roke luč, gorečo svečo: pri krstu, pri prvem sv. obhajilu, pri mašniškem posvečenju, pri redovni preobleki ali ooljubi in pa na smrtni postelji.

Kaki občutki se polučšajo vernega srca na svečnico, ko zagori vsa cerkev in ima vsak vernik v roki svečo. In kakšno zmagoslavje čuti romar pri mogočni nočni pro-

cesiji z gorečimi svečami, ki razsvetlujejo temo. Vse pa meri na eno samo misel: "Naj sveti tudi tvoja luč, dragi vernik! Nosi luč milosti v srcu, sveti z zgledom vsem!"

Misijon v vlaku

PRIPOVEDUJE STAR MISIJONAR

Prvič sem šel pred dolgimi leti za veliko noč v W. Va. Na misijone v naselbine thomaške okolice me je vodila pot. Počasi je ropotal premogarski vlak iz Cumberlanda Md., kateremu so priklopili dva voza za potnike, po dolinicah pogorja Allegheny Mountains proti Thomasu. Vožnja je bila dolgočasna. Opravil sem svoje duhovniške molitve in potem dremal.

Na postaji v G. vstopita dva krepka fanta, na prvi pogled Slovence. Edina prazna sedeža sta bila tik za menoj.

"K farju pa že ne bom sedel!" pravi eden.

"Vse je zasedeno. Saj naju ne bo snedel!" de drugi in sede. Le z vidno nevoljo je prisedel tudi drugi.

Nehote sem slišal njune pogovore. Govorila sta glasno, saj sta bila prepričana, da ju ne razumem. Prav po rdeče sta se krepko privoščila tudi mene, duhovnikov in vere.

"Tudi k nam v G. pride drugo nedeljo tisti menih iz New Yorka," se spomni eden.

"Tako pravijo. V prostozidarski dvorani bo maša, mi je pravila žena."

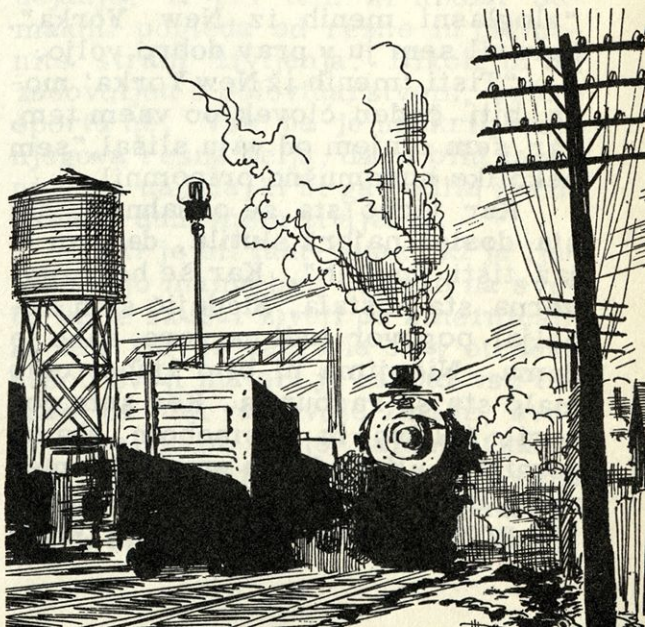
"Čudno, da prostozidarji dovolijo za to dvorano!"

"Nič čudno! Vsi prostozidarji so kapitalisti, ti pa drže z duhovniki proti nam, ubogim delavcem!"

"Nekaj moramo pri našem društvu ukreniti, da si ga 'zarukanci' ne bodo več upali klicati k nam!"

"Da, to je nujno! Precej v ponedeljek bom šel k predsedniku, da skliče izredno sejo."

In tako se je jun razgovor dolgo časa pletel o tem. Mislila sta, da bo najbolje, če vprizore pred dvorano tik pred mašo malo demonstracijo. Tako se bodo "ustrahili kapitalisti, katoliški in pa tisti

menih iz New Yorka, pa ga ne bo več". Naštevala sta tudi vse moje grehe, o katerih sta čitala po "delavskem" časopisu.

Premišljeval sem, kaj naj storim. Molčim?

"Ne!" sem sklenil. "Prelepa prilika, da svoj misijon začnem že kar tu v vlaku!"

Vstal sem in obrnil naslonjač sedeža tako, da sem sedel proti nji. In ju nagovoril: "Vesta kaj, fanta, do Thomasa je še celo uro. Skupaj sedimo, pa bo krajši čas za nas vse tri!"

Grdo in začudeno sta me pogledala in molčala. Ponudil sem jima cigareto. Nekoliko nerodno se jima je zdelo, vendar sta slednjič vzela in si vsak eno prižgala.

"Gresta v Thomas?"

"Greva," sta odgovorila kratko in z naglasom, ki je razodeval, kako neljub tovariš sem jima.

"Od kod pa sta doma?" sem ju spraševal dalje. Bila sta z Dolenjskega. Dobro sem poznal kraj in tudi več ljudi, o katerih sem jima začel pripovedovati. V svoj razgovor sem vpletel tudi šale, da sta se morala smejati. In res sta bila, še predno sta vedela, z menoj v živahnem pogovoru. Seveda jima nisem povedal, da sem prav jaz tisti "zloglasni menih iz New Yorka". Spravil sem ju v prav dobro voljo.

"Tisti 'menih iz New Yorka' mora biti čuden človek po vsem tem, kar sem o njem od vaju slišal," sem nekoliko hudomušno pripomnil.

Kar vidno sta se oddahnila, saj sta doslej najbrž slutila, da sem le jaz tisti "menih". Kar še bolj zgovorna sta postala. Slednjič sem napeljal pogovor tudi na vero, kako je doma. Nič jima ni bilo ljubo, celo malo sta se razburila. Ker sem govoril šaljivo in s smehom, sta se pomirila. Kar dobro smo se pomenili. Pač Slovenca! Hitro ga naščuvaž proti veri in bo zabavljal, v dnu

duše pa je le še veren. Kar razgovorila sta se o tem, kako je prav te dni doma, o velikonočni procesiji, banderih, streljanju, kolaču, pirihih... Seveda sem pri tem pridno vmešaval tudi versko stran praznikov, spomin na pobožne starše, na cerkvene obrede, velikonočno spoved...

"Kaj ni bilo lepo doma v starem kraju, fanta?" sem ju vprašal, ko smo odhajali v Thomasu iz vlaka.

"Lepo! Lepše kot tukaj," sta odgovorila kar že malo navdušena.

*

"Pozdravljeni, Father..." sta mi segla v roke brata Lahajnarja, ko sem stopil iz vlaka. Tik za menoj sta izstopila tudi moja tovariša. Slišala sta moje ime...

Prihuljeno sta butnila mimo in izginila med ljudi. Vidno jima je bilo nerodno, ko sta mi pa v vlaku za hrbtom toliko "lepega" povedala o meni.

Pri vseh pobožnostih sem ves teden pristavljaj še "očenaš v dober namen". Mislil sem pri tem na ta dva dobra, a zaslepljena slovenska fanta.

*

Naslednjo nedeljo sem obiskal naselbino svojih dveh tovarišev v G. Nobene demonstracije, ampak nasprotno, prav lepa udeležba je bila. Med obhajanci med mašo pa sem opazil tudi - tovariša z vlaka. Vesel sem ju bil.

"Saj nama niste zamerili, ko sva zadnjič v vlaku tako govorila čez vas?" sta me vprašala, ko sta me po maši počakala pred dvorano.

"Nasprotno, hvaležen sem vama! Tisti vajini razgovori so mi dali najboljšo stvarino za vse moje pridige po teh naselbinah. Povedala sta mi, kaj in kako naj govorim ro-

jakom ob tej priliki, kje najbolj nasedajo časopisnim lažem. Če sem te dni kaj dobrega dosegel s svojim misijonom, je vajina zasluga. Vesel sem vaju, posebno še danes. Ostani mo si prijatelji!"

Krepko sem jima segel v roke.

In res smo ostali prijatelji. Več let smo si dopisovali. Danes je eden že v grobu, drugi pa siv starček s številno in lepo vzgojeno družinico. Tu in tam mi še kdaj piše. Oba pa sta mi bila zelo hvaležna za tisti moj misijon v vlaku.

VITEZ NAŠE LJUBE GOSPE

Leo E. Lovasik
(1921-1943.)

Prevedel p. Odilo OFM

Za svojo vero se je junaško postavil in ko je on povedal svojo besedo, navadno nihče več ni upal ugovarjati. Če reče tako Leon, mora že biti prav! V tem, da je bil katoličan, je bil njegov največji ponos.

Leon se je vselej ustavil vabilu sovojakov, ki so ga spravljali na kako prireditev dvomljive vrednosti. "Kjer je v nevarnosti tvoja duša," je rekel večkrat tovarišem, "tam ni govora o pravi zabavi, tam je 'good time' izključen!" Najbolj zoprno mu je bilo nesramno govorjenje in namigavanje. Vedno ga je junaško zavrnil in ako ni uspel, je družbo takoj zapustil. Z njegovim odhodom pa so navadno vsi fantje osupnili in jih je bilo sram. Tudi na samem je posvaril tovariša, ki je bil preveč lahkomišljen v govorjenju in ravnanju. Resno mu je povedal, kako nespametno in za poštenega fanta poniževalno je tako obnašanje. Tudi za šalo niso take stvari, je dejal, ker s temi stvarmi se ni šaliti. Pomagalo je, čeprav so ga fantje začeli imenovati "prerok Leon". Toda naš "prerok" ni bil nič prenapet, pa tudi

ne osamljen, temveč povsod resnično priljubljen. Bil je poln odkritega veselja in je radost iz njegovih oči kar lila na vso okolico. Nikdar ni delal izjeme, vsakemu je povedal, kar mu gre. Mnogi prijatelji so se ob njem resnično razveselili in se v njegovi prijetni družbi mnogo naučili. Če so se razšli, je ostal z njimi v pismeni zvezi. Vsak se je čutil srečen, če je prejel pismo "preroka Leona".

Leon Lovasik je bil pristen ameriški fant, ki je ljubil šalo, pa tudi dejanje. A pri tem ni nikdar odmaknil pogleda od resne in plemenite strani življenja. Nikoli ni bil zadovoljen s polovičarstvom, celo v športu ne. Vse pa je nadkriljevala njegova resna želja, da bi bila jasna njegova načela, ki bi ga vodila predvsem v duhovnem življenju.

To ti je bil fant-vojak, ki je ljubil svojo mammo bolj kot vse na svetu in je skušal živeti po smernicah, ki mu jih je začrtala še v otroško dušo. Svoji materi je zaupal vse težave, pa tudi vse svoje zmage, svoje veselje in svojo žalost. Ona je bila njegova "ljuba mama", prav kot je bila Marija njegova ljubljena nebeška Mati. Zato vsa Leonova pisma

Naš
Leon

materi razodevajo plemenito naravo njegovega značaja. Odkrito kažejo, kako zelo je cenil krepost in sovražil greh; kako je postal "vsem vse" zaradi ljubezni do Boga; kako zvest je bil svojim dolžnostim v službi domovine, za katero je dal tudi svoje mlado življenje. Predvsem pa ta pisma kažejo, kako nežno je ljubil duhovno mater nas vseh - MARIJO, kateri je služil kot vitez in jo častil kot našo ljubo Gospo, Kraljico neba.

Vojaške vaje v U S A

DELO PRI RADIU

Ko sem Ti zadnjikrat pisal, ljuba mama, sem bil v Floridi in sicer v Miami Beachu. Tam sem ostal nekako šest tednov, da sem dobil osnovno vojaško vzgojo. Trenutno sem v Scott Fieldu, Illinois, na štirinajstdnevem tehničnem tečaju. Kakor veš, so vojaki, ki so dodeljeni radijski službi, zaposleni na zemlji ali pa v zraku. Najprej bom moral preštudirati postave in navodila

brezzičnega brzovanja. Delo je zelo zanimivo in sem zanj ves navdušen. Študentje smo razdeljeni v tri razrede z osemurnim poukom dnevno. Že v Miami sem se prijavil za pisarniško delo in ga tudi prejel. Čutim, da tako hoče Bog in zato sem tudi zadovoljen.

Obiskal sem več prekrasnih cerkva v St. Louisu, Mo., ki je oddaljen od tu samo trideset milj. Zadnje nedeljo sem vzel s seboj nekega vojaka. Je sicer katoličan, toda svojih verskih dolžnosti ni nikoli izvrševal. Sva dobra prijatelja in ga počasi navajam, da bo izpolnjeval svoje verske dolžnosti." (18. avgusta 1942.)

POVELJNIK BARAKE

"Mama, včeraj sem postal poveljnik barake. Odgovoren sem za vsakega vojaka, ki je baraki dodeljen. O vsakem moram sleherni dan poročati poveljniku. Dajati jim moram navodila, ki mi jih izroče višji častniki. Vedno moram korakati na čelu posadke pri vojaških vajah in paziti moram, da vsi vojaki stopajo v enakomernem koraku in pravilni vrsti. Če je v baraki kaj narobe, odgovarjam jaz. Če je v baraki in mojih fantih vse v redu, nihče nič ne reče. Tudi če je vse najboljše in najpopolnejše, reče dežurni oficir samo: 'Tako bi moralo vedno biti!' Vidiš, ljuba mati, moja služba je le več odgovornost kot pa čast. Zlasti časa mi veliko vzame.

Mama, približuje se moj rojstni dan. Dne 13. novembra bom dopolnil enoindvajseto leto. Ponosen sem na to. Ko pa primerjam sam sebe s starejšimi fanti v baraki, se čutim premlad. Saj so nekateri teh fantov in mož še enkrat starejši od mene in malo jih je, ki so mi vrstniki v letih. Kar čudno izgleda, da so mene izbrali za nadzorstvo onim, ki niso le mnogo starejši od mene, ampak so tudi v civilnem življenju opravljali visoke službe in drugim zapo-

vedovali. Seveda se tega dobro zavedam, se na to oziram in imam pred temi možmi spoštovanje. Tako tuje se mi zdi, kadar moram komu kaj naročiti ali zapovedati. Toda tako je vojaško življenje, mati! Saj nisem prosil za to službo, fantje sami so me izbrali. Vsi so zelo dobri in prijazni do mene. Večkrat sem presenečen, ko vidim, kako točno izvrše moja povelja in kako zvesto sodelujejo z menoj tudi v najtežjih slučajih. Zelo sem hvaležen, da nas vse preveva pravi duh in olajšuje mojo službo.

Jezus in Marija naj blagoslovita Tebe, mama, in pa vse moje drage! Naj Vam naklanjata vse dobro in naj Vas ohranita v svoji ljubezni! (Scott Field, Ill. dne 7. novembra 1942.)

PRIJETNA ZABAVA

V St. Louisu sem preživel mnogo lepih ur, ko sem se sprehajal po vijugastih poteh prekrasnega parka. Občudoval sem krasoto jezerc, cvetličnih nasadov, grmičja in drevja. Kako mirno je bilo na ulicah, ko sem šel zjutraj v cerkev k sveti maši. Bila je še tema. Opazoval sem luči po mestnih cestah, ki pa niso nič v primeri z zvezdami na nebu. In kako sem vdihaval s kadihom nasičeno ozračje prekrasne katedrale, kjer sem videl, kako so mnogi verniki pobožno klečali ter bili v nebeški sreči potopljeni v molitev in presveto daritev. V prostih urah grem navadno v božjo naravo, kjer občudujem veličastvo Stvarnika. Tolikokrat srečujem ljudi, ki imajo zlata srca. Vse to me dviga in razveseljuje. Kako hvaležen sem, da sem mlad in srečen! (Scott Field, 21. novembra 1942.)

IZBRANI VOJAKI

Tu sem, mati, v svojem novem domu: Harlingen, Texas. Samo 28 milj smo oddaljeni od Meksike. Dolgih 63 ur in pol sem bil na potova-

nju iz Scott Fielda. Le izbrani vojaki morejo biti sprejeti v to šolo. Imeti morajo določeno težo in velikost. Ne smejo biti višji od petih čevljev ter devet in pol inča in ne težji od 185 funtov. Oči slehernega vojaka morajo biti popolnoma zdrave. - Opazil sem, da smo res vsi vojaki enako veliki, kadar stojimo v vrsti. To so nas fantje v Scott Fieldu gledali, ko smo bili odbrani za letalske strojničarje. Saj sem Ti menda že pisal, da nas je bilo od triinšestdesetih odbranih le osemnajst. Samo mi smo imeli zahtevane sposobnosti za tečaj. Od osemnajstih je tu z menoj samo deset fantov.

Poveljujoči častnik naše edinice nam je že govoril o streljanju. Prihodnja dva tedna se bomo morali podrobneje seznaniti, kako je sestavljena strojnica, cela strelna kabina, itd. Natančno bomo morali poznati svak del strelnega orožja in njegovo delovanje. Tretji teden bomo posvetili ravnanju s strojnico, četrti in peti teden pa bomo imeli že praktične vaje v zraku. Vidiš, mama, navsezadnje bom še letal po zraku!

Moj urnik izgleda popolnoma preprost, toda zahteval bo veliko učenja. Danes zjutraj so mi izročili dvajset debelih knjig, ki jih bom moral predelati. Sleherni dan že ob 7:45 začnemo s šolo in potem traja do opoldne. Ob enih popoldne pa zopet v šolo, ki se konča ob pol petih. Tudi ostali čas uporabimo za učenje. Poleg vsega moramo natančno vedeti razloček med našimi ameriškimi in sovražnimi letali.

Dalje na strani 56 !

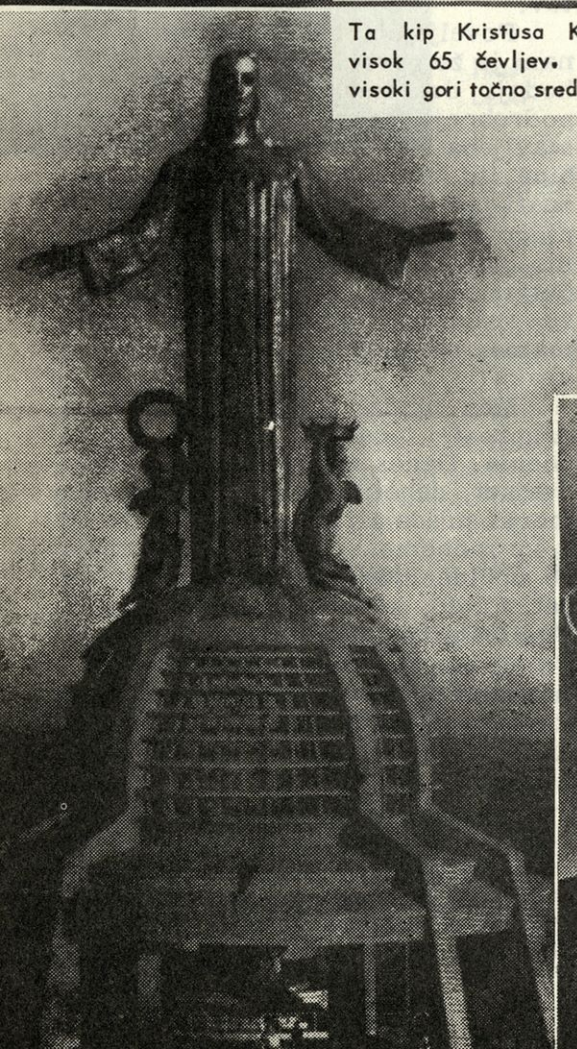
Pregovor pravi: Povej mi s kom občuješ in povedal ti bom, kakšen si! - Kakršne časopise bereš, tak tudi si!

Številna družina Sitzman (Kingsley, Ia.) ima lepo navado, da večkrat skupno prejme sveto obhajilo. Od otrok je sedem redovnic, dva sinova pa študirata za duhovniški stan.

Ta kip Kristusa Kralja je visok 65 čevljev. Stoji na visoki gori točno sredi Mehike.

Sedemdesetletni protestantski minister Rudolf Goethe je po spreobrnjenju postal katoliški duhovnik. Po posebnem dovoljenju svetega očeta sme še nadalje živeti s svojo ženo, kar je prvi primer v zgodovini Cerkve.

V Afriki je nenišč, ki vzduhovščino, predstavljanika, ki v se v Kibošu (V kadi Najsvet

Misijons pelage (š New Me franciška za bož zvestih posebno janico poglavar

Afriki je nenišč, ki vzgajajo domačo
hovščino. predstavlja črnega duhov-
ka, ki v sv v Kibošu (Vzhodna Afrika)
di Najsvet

Koreja je bila že prej revna dežela. Zdaj ji je
vojna uboštvo še povečala.

Štiriletni dečko Hugh
Fenimore, doma iz
Washingtona, D.C., je
bil sprejet v avdienco
pri svetem očetu. Dal
je papežu svojo ig-
račko - jagnje za
kakega revnega otroka.

Češki nadškof Beran,
katerega so komunisti
izgnali iz njegove nad-
škofije.

Misijonski škof Es-
pelage (škofija Gallup,
New Mexico), ameriški
frančiškan, je prejel
za božič od svojih
zvestih Indijancev
posebno darilo: per-
janico indijskega
poglavarja.

PO KRALJESTUU KRIŽA

Znano je, kako časopisi kaj radi poročajo novice, ki ljudi zanimajo, pa čeprav niso resnične. Pravijo, da je imel papež Leon XIII. največje veselje zasledovati po časopisih poročila osebi. Smejal se jim je, ker so bila večinoma za lase privlečena. Nekoč mu je tajnik zopet prinesel jutranje časopise. Sveti oče mu je med smehom dejal: "No, pa mi preberite, kakšno je kaj danes zdravje Njegove Svetosti papeža!..."

V Chicagu je neki litvanski duhovnik na zborovanju predlagal, naj namesto tako in tolikokrat imenovane "železne zavese" raje napravimo okrog zaslužjenih držav molitveno rožensko zaveso. S tem je hotel poudariti, naj raje molimo za ljudi pod komunizmom, kakor pa, da vzdihujemo o komunističnih krivicah. Molitev bo najhitreje pretrgala današnjo "železno zaveso", o tem

moramo biti vsaj katoličani v dno srca prepričani.

Južna Amerika nima dovolj duhovnikov. Še pri nas pravijo, da jih primanjkuje, pa deluje med tridesetimi milijoni katoličanov lepo število 43.889 dušnih pastirjev. Južna Amerika pa ima komaj 20.841 duhovnikov za 111 in pol milijona prebivalcev.

Španski duhovniki so sklenili pomanjkanju odpomoči. Vsako leto jih bo 200 odšlo v škofije Južne in Srednje Amerike. Vsi ti prostovoljci se zavežejo za delo treh do petih let. Po tej dobi se smejo vrniti v domovino, ali pa lahko ostanejo še nadalje na razpolago ameriškim škofijam.

Morda vas bo za mesec katoliškega tiska zanimalo slišati nekaj števil. V USA je nad 100 katoliških časopisov, ki izhajajo štiri in pol milijona izvodi. Prvi katoliški časopis je dobila Amerika leta 1789. z bo-

stonskim Courierjem. Najstarejši časopis, ki nikoli ni prenehal, pa je cincinnatski "Catholic Telegraph Register", ustanovljen leta 1831.

USA ima okrog 300 katoliških listov z deset in pol milijona izvodi. Najstarejši med njimi je "Catholic World", ki je doživel prvo izdajo leta 1865. Za prvega pa smemo šteti "Annals of the Holy Childhood", ki je bil ustanovljen že pet let pred imenovanim, a je prenehal izhajati.

Dalje imamo 25 večjih katoliških založnikov in 6 knjižnih družb.

Na tisoče knjig prihaja vsako leto med ameriške katoličane.

Nekateri gledajo v komunizmu le posledico gospodarskih in socialnih krivic. Toda v bistvu je komunizem zrastel na čisto drugem zelniku. Začeli so ga ljudje, ki so se uprli Bogu in mu zaklicali: "Ne bom ti služil!" Ti so šele izrabili množice zatiranih proti krivicam, katere pa bi rešilo le eno: dejansko krščanstvo.

Lepo je razkril komunizem svojim vernikom irski škof Mihael Browne, ki je v pastirskem pismu napisal: "Komunizem se je pričel s tem, da so ljudje tajili Boga in večno življenje. Zaradi neznanja in dvomov do vere in morale se v človeku ta

duševna bolezen spočne. Zreli za komunizem so vsi ljudje brez vere in močnega verskega prepričanja. Dalje ljudje, ki iščejo zabave in uživanja, ljudje brez morale, kajti ti že tičijo v materializmu. Materialistično gledanje na svet pa je potem podlaga komunizma. "

Ameriški brat misijonar je šel z delavcem domačinom nakupovat slamo za novo streho. Saj veste, da v Afriki drugačne strehe ne poznajo. Srečala sta starejšo ženo, ki je nosila veliko culo. Bratov spremljevalec Vincencij se je začel z njo prepirati, da je trajalo presneto dolgo, predno sta se pomirila. Ko sta šla končno narazen, je brat le povprašal zamorca: "Zakaj pa sta se prav za prav sporekla?" Vincencij pa je odgovoril: "Oh, za nič posebnega! Veš, to je bila moja tacha..."

Menda so res prav pri vseh narodih nekateri problemi isti.

Pred petindvajsetimi leti so postavili na Monteagudo v Španiji krasen spomenik v čast presvetemu Srcu Jezusovemu. Španski komunisti so se med revolucijo znesli nanj in ga

do tal porušili. Lani pa so spomenik znova postavili in ga slovesno blagoslovili. Na tisoče vernih Špancev se je udeležilo veličastne slovesnosti.

Tako se čas obrača in se bo obrnil tudi v naši dragi domovini. Je le res, da Kristus končno vedno zmaga. Čudno je le to, da tega brezbožniki kar nočejo spoznati, čeprav vsa zgodovina priča o tem.

Vsako leto pride na naše pošte več kot 100.000 pisem z nepopolnim naslovom. Največkrat manjka ime države poleg imena kraja. Malo ljudi misli na to, da imamo v Ameriki 12 Bostonov, kar 11 Hollywoodov, 22 Clevelandov, 14 Brooklynov, 2 Chicaga, 22 Buffalov, 19 Columbusov, 18 Albanyjev, 3 St. Louise ter 22 Springfieldov. Pa to je le nekaj primerov.

Seveda imamo tudi celo vrsto mest z evropskimi imeni. Tako imamo kar 11 Rimov, 8 Londonov, 17 Parizov, 15 Moskev, 17 Berlinov. Pri nas najdeš 4 mesta

z naslovom japonske prestolice in 2 mesti z imenom kitajskega velelemesta Šanghaja...

Tako ni čudno, če pride kako pismo na napačni poštni urad.

Dobro, da so nebesa samo ena. Tako naša molitev nikoli ne more zgrešiti cilja. Le to je škoda, da mnogi tega mesta sploh nočejo poznati.

Po egiptovskih bolnišnicah deluje danes okrog 300 katoliških redovnic, ki jih ljudstvo zelo ceni. Pa tudi voditelji države, če tudi niso katoliški. Minister za zdravje je kar javno pozval vse ženske redove, ki delujejo v Egiptu, naj skušajo povečati število sester. Ali ni to lepo priznanje našim misijonarkam?

Tito pa je po zgledu drugih "naprednih" rdečih voditeljev pregnal usmiljenke iz vseh državnih bolnišnic, ali pa jim kvečjemu milostno dovolil delo v civilu in seveda pod strogim nadzorstvom vlade. Če je pričakoval, da bo dobil bolj požrtvovalne bolniške strežnice v dekletih, ki jih je zastrupil s komunizmom, se je pač bridko zmotil.

S slepim bojem proti veri škoduje človeštvo vselej le - sebi...

MISIJONSKI MESEČNI NAMEN

Svoboda katoliških šol v Indiji in Pakistanu

V Rusiji molijo...

P. ALEKSANDER ofm

Prečuden naslov. Rusijo nam vedno slikajo kot brezbožno deželo, kjer ne obhajajo več praznikov, ne poznajo imena božjega, ne verujejo in po veri ne živijo. Tako nam Rusijo slikajo časopisi, ker gledajo le eno stran - komunistično. Človek z zdravim razumom pa takoj prepozna časopisno "resnico". Časopisi pišejo, kar nese, kar je "vredno novic", kar je izredno in se vsak dan ne dogaja. Zato toliko besed o umorih, pobojih, izbruhih ognjenikov, nesrečnih brodolomih na širnih oceanih zemljepisne mape in oceanih življenja...

Jezimo se včasih na časopise in pravimo: "Kaj nam ne morejo kaj lepšega povedati?" Novica je res novica, toda med njimi bi bilo lahko mnogo več dobrih, prijetnih, vzpodbudnih. A dobrot, lepota in krepost so "vsakdanje" stvari. V enem oziru je to v veliko tolažbo človeštvu, ki bi hotelo obupati, godrnjati in zvižati roke v obupu: "Saj nam vse nič ne pomaga! Svet bo zlomek vzela!"

Če bi človek sodil samo po časopisju, bi res lahko ubupal. Nad vero v Jugoslaviji tudi obupavamo, če sledimo le novicam komunističnih poročevalcev. Osebna pisma pa le govore o veliki množici ljudstva, ki oblega cerkve, prosi Boga za milost pravega miru, svobode in lepših socialnih dni...

Tako bi lahko proklel Rusijo, če bi rešetal le izjave rdečih voditeljev. Ljudje, ki so prišli v stik z ljud-

stvom, pa vedo povedati, da je ruski narod še vedno veren. Pa naj politični rdeči zmaj še desetletja kviri mladi rod: vera, krepost in čut za božje življenje so vrednote, ki jih ne uničiš kar tako. Saj pravimo, da so vse kreposti od Boga. Krščanski optimist bo z zaupanjem gledal v nove zarje. Tako je bilo s človeštvom vse dni njegovega obstoja: kolebalo je med dobrim in slabim, grehom in pokoro. Sveto pismo stare zaveze nam je živa priča tega in tako bo tudi v prihodnjih dneh človeštvo zopet spoznalo, da še živi stari Bog, ki ga človek še nikoli ni ugnal v kozji rog in ga ne bo.

Zato poudarjam, kar sem povedal že v prejšnjih spisih o Rusiji: ne boste Boga izruvali iz srca ruskega mušiča, pa če napnete najboljše štrene svoje brezbožne zvižčnosti! Leber te vrstice vrle ruske žene iz knjige "Rusija od včeraj" in videl boš: vernost v narodu ni le bradavica, ki jo lahko z nožem odrežeš ali izžgeš. Vernost je duhovna tvorba, ki je vrag ne more iztrebiti iz narave in duše, še manj njegov pobočnik, pa naj bo rdeče ali kake druge barve.

Rusi molimo... piše v zgoraj imenovani knjigi. In pisateljica nadaljuje:

V pretečenih letih je nek dobri angleški duhovnik zbral vse blagoslove in vsa liturgična opravila rimske Cerkve in jih nanizal v tri knjige. Jezik v teh knjigah je kot tekoče olje pesniških besed. Če bi hotel posvetiti cele ure premišljevanju teh duhovnih draguljev, bi lahko porabil

zanje vse svoje življenje. Kar prijeti moreš živo resnico, ki veje iz knjig. Kar vidiš, kako Bog hodi s človekom skozi vse njegovo življenje, blagoslavlja njegove misli, njegove težnje, njegovo nehanje v milosti in ljubezni.

Meni so te knjige v največjo uteho in duhovno slast, ker mislim na svoj ruski narod. Tudi z njim je hodil Bog skozi vso njegovo zgodovino z duhovnim blagoslovom molitve.

Premnoge molitve in mnogi blagoslovi teh knjig so mi živo v spominu tudi iz mojega življenja v Rusiji. Lahko bi rekla, da smo Rusi živeli v senci molitve.

Ko je sonce vzhajalo, so šle nase oči k ikoni v koticu doma z ju-

Naša Gospa Krasivska,
ena najstarejših ruskih ikon
(iz 5. ali 6. stol.)

tranjo molitvijo. Vsak dan se je pričel z znamenjem križa. Ko smo opravili jutranje dolžnosti, nas je hišni gospodar pozval še k posebni recitaciji kratkih prošnja za varstvo božje čez dan. Po mnogih družinah je bila ta družinska molitev spremljana s poklekovanjem in priklanjanjem. Lažji si se počutil, če tega prvega pozdrava večnemu Bogu nisi zamudil.

Molitev pred jedjo in po jedi.

Blagoslavljanje temu ali onemu posebnemu opravku, priprošnja za ta ali oni važni korak je bila kakor "neviden in nepisan ukaz". Spominjam se matere in kuharice: niti lonca ne bi postavila na peč ali na mizo, da stvari ne bi preje prekrižala.

V šoli, delavnici, tovarni, uradu ali kjer koli: delo smo pričeli z blagoslovom. Z našo molitvijo je šla vedno tudi zavest, da je tudi post vrsta molitve. To je bil vedno slovanski nazor, da sta molitev in post brat in sestra. Srede, petki in sobote so bili postni dnevi za večino vernih Rusov, petek in sobota pa za vse. Enako tudi dan pred vsemi večjimi prazniki. Imeli smo tri "velike poste": štiri postne tedne pred adventom, štiridesetdanski post pred veliko nočjo in dva postna tedna pred praznikom svetih apostolov Petra in Pavla.

Še pred svojimi zabavami, igrami in športom, smo se križali in molili. Pomolil je ribič na dan svetega Petra za srečo in blagoslov. Pomolil je fant, kadar je imel sestanek: pa naj bo z izvoljenko, ali pa pravo sejo društva. Pomolila je deklica, ko je nastopila pot v mesto ali na svojposel. Molili smo pred potovanjem in po vrnitvi. Noseča žena je molila, kadar je nerojeno detece zatrepetalo pod srcem, molila je porodnica v svoji uri. Molili smo pri svojih bolnikih, molili pri pravkar umrlih. Molili smo za izpite, romanja, prej in pozneje. Moram reči še enkrat: Rusija je šla skozi življenje z molitvijo in postom, kot je Bog hodil z njo s svojim blagoslovom.

Kar tiče blagoslovov, je bilo naše življenje polno obrednih molitev. Oče nam je nič kolikokrat zatrjeval, da kristjan nima pravice bati se česarkoli. Kaj ni svetišče Boga, da je le v milosti? In Mati božja, kaj ni s svojim Bogom, kjer On prebiva? Godovni patron nas varuje, enako

angel varuh. Toda zdi se, da je od časa do časa potreben še posebnega božjega varstva. Kristjan ima tedaj dolžnost in pravico, da se zateče k svojim nebeškim prijateljem. V taki družbi se človek res ne sme bati ničesar razen greha. Greh je imel posebno poglavje v življenju, tega edinega smo se bali. Seveda poleg zapeljivca v greh in očeta laži.

Blagoslavljali so nas za vsako stvar, zlasti za najvažnejše korake v življenju, kjer je odgovornost in zavest človeške slabotnosti zahtevala božje posredovanje. Posebno vez družine, zakona, domačije in domovine je bila ojačena z neštetimi blagoslovi. Samo v dela ruskih pisateljev pogled in prepričan boš, kako važno vlogo je imel blagoslov očeta, blagoslov matere; kako nesrečo je obetala ustna grožnja staršev, ki smo jo smatrali kot prokletstvo. Kot si v očetovem blagoslovu videl jamstvo sreče in zadovoljstva, si v njegovih sveti grožnji videl žalost, nesrečo in bolezen. Praznoverje? Nikakor ne, ampak le močno usidrana vera v pričujočnost božjo in očetovo oblast v družini, ki je od Boga.

Poleg teh družinskih blagoslovov nas je spremljala vsepovsod tudi blagoslavljaljoča beseda Cerkve.

Nihče ni hotel živeti v neblagoslovljeni hiši. Duhovniki so nam zato blagoslavljali vse, kar smo posedovali: od potne torbe do muzikalnih inštrumentov, hrano, stroje, hišne potrebščine. Na njivi in v kašči, vse je bilo blagoslovljeno še in še. Ljudje, otroci, živali, rože...

Potem smo imeli blagoslove proti poplavam in suši, zoper kobilice in druge nadloge. Se mi smeješ? Nikari! Živo pomilujem ljudi, ki ho-

dijo skozi življenje brez tega duhovnega bogastva blagoslovov.

Zakramentali so bili v našem življenju velikega pomena. Ob krstu je prejel otrok križec na verižici. Ta križ je skušal ohraniti vse življenje. In v zvezi s tem križem je stara ruska navada pobratimstva. Posebna prijatelja sta se pobratila na ta način, da sta izmenjala svoj krstni križec. Smisel tega pobratimstva je bila dejanska ljubezen v Kristusu. Tudi drugi obeski in svetinjice, ki smo jih nosili, so bile blagoslovljene.

Blagoslovljena voda je bila naš najmočnejši zakramental. Kropilček je bil eden najvažnejših kosov hišne oprave. Pod našo streho in povsod drugod. Zahvaljujem se Bogu, da sem zrastle v domu in deželi, kjer je bila živa vera v hudobijo peklenščka, ki je zavržen angel in v svoji zavisti tudi ljudem ne privošči miru, vere, zadovoljstva in sreče. Zato pa tudi naša vera v blagoslove, molitve in poste. Rodù pekla se drugače znebiti ne moreš kot z molitvijo in postom. Zakramentali pa so ravno sredstva, ki nas nagibajo k molitvi in življenju z Bogom.

Naša molitev se je odražala tudi v spolnjevanju božjih postav, zlasti nedeljske. Kazala se je v premnogih vrstah spovedancev po naših cerkvah, mnogih obhajilih, procesijah in vseh drugih liturgičnih slovesnostih.

Tako bi lahko napisala še dolge strani o našem veselju do molitve. Da, Rusi molijo. Molijo tudi danes. Ni treba misliti, da bi bila Mati božja v Fatimi zastonj in kar tjavdan navduševala svet, da moleči Rusiji plačajo z molitvijo verniki vsega sveta. Marija hoče vrnitev Rusije,

MESEČNI NAMEN MOLITVE

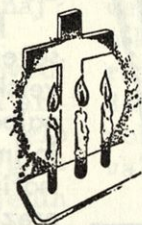
MOLIMO ZA DUHA POKORE

vrnitev hoče Bog! Koliko bogastva bo prinesla svetu, ko se to zgodi! Duhovnega bogastva mučeništva, posta, zatajevanj, žrtev in ljubezni.

In morda se tudi to zgodi nekoč,

da bo Rusija vodila svet nazaj h Kristusu. Molimo, da se to zgodi kaj kmalu! Narod, ki je stoletja živel v Bogu in Mariji, ne bo izgubil svoje božje usmerjenosti!

Nekaj o znamkah

Po vsem svetu je razširjena več kot tristo članska organizacija, ki se imenuje "Zbiratelji verskih znamk". Ustanovil jo je Thomas A. Moyer, minister kongregacionalne protestantske cerkve. Predsednik COROS-a (Collectors Of Religion On Stamps) je zdaj George A. Roose iz Davenporta, Iowa, eden najbolj navdušenih zbirateljev in članov pa prav gotovo - njegova eminenca kardinal in nadškof newyorški, Francis Spellman.

Eden najbolj delavnih članov je gotovo Father Alojzij S. Horn iz Fremonta, O. Že dvajset let zbira znamke z verskimi motivi. Doslej je naštel več kot 6.000 znamk verske vsebine, ki so romale po svetu od leta 1840., ko je v Angliji izšla prva pisemska znamka. Nekatere izmed njih so posnetki slik svetovnoznanih umetnikov. Znamenita Rubensova slika "Sne-manje s križa" je na primer izšla na belgijski znamki, pomanjšana na 1.7 x 1.3 inče. Znana sta

posebno Vatikan in Irska s svojimi krasnimi umetniškimi znamkami, zlasti svetoletnimi. Island je izdal lepo spominsko znamko ob obletnici mučeniške smrti katoliškega škofa Jona Arasona. Portugalska je že leta 1895. natisnila znamko sv. Antona, ki pridiga ribicam; na drugi strani je imela znamka celo kratko molitvico.

Vatikanska država in južnoameriške države so na prvem mestu v izdaji verskih znamk. Sledijo jim Italija, Avstrija, predkomunistična Madžarska in Belgija. Tudi Jugoslavija je imela nekaj takih znamk.

Na znamkah Združenih držav ameriških so verski motivi bolj redki, toda brez njih nismo. Znana je znamka iz leta 1948., ki predstavlja štiri vojaške kaplane, ki so se leta 1943. žrtvovali za svoje vojake in utonili z ladjo SS Dorchester. Imamo lepo

znamko, ki predstavlja Fathra Marquetta, misijonarja in pionirja. Imamo tricentno znamko s sliko, kako ustanovitelj Detroita, Cadillac, pristaja na ameriškem ozemlju, za njim pa stoji Father Konstantin De l'Halle.

Father Horn je doslej zasledil kakih 35 severnoameriških znamk z več ali manj versko vsebino. Gotovo pa je najlepša in najbolj pomembna ona iz leta 1928., ki jo imenuje kardinal Spellman "prayer promoting stamp". Ta znamka predstavlja prezidenta Georgea Washingtona, klečečega in zatopljenega v globoko molitev v Valley Forge. Nad njim je napis: "V Boga zaupamo!"

Tako tudi znamke lahko spadajo med verski tisk. Tudi znamke nam lahko dvigajo duha k Bogu.

P. Inocenc ofm

Nadaljevanje s strani 47:

Mama! Ta tečaj mi bo prinesel mnogo prednosti. Toda vprašanje je, če ga bom mogel uspešno končati. V študiju moram doseči predpisano stopnjo, pokazati visoko spretnost streljanja v tarčo in uporabljanja orožja, če hočem napraviti izpite. Zdi se mi težko verjetno, da bi mogel vse to obvladati v kratkih petih tednih. Je res veliko učenja. Toda če so zmogli drugi, zakaj bi ne jaz?!

Moli zame, da bi uspel na tem tečaju, če je tako volja božja! Jaz bom skušal storiti svoje. Odvisen sem od Vaše molitve doma, ki naj me podpira! Bog naj Vas ohrani v zavetju svojega presvetega Srca! (Harlingen, Texas, dne 5. dec. 1942.)

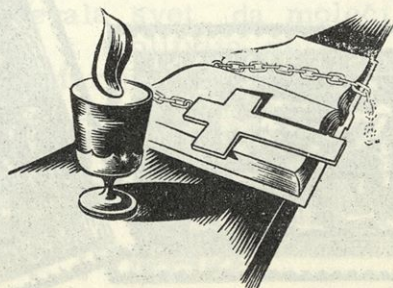
VOJAK BREZMADEŽNE

Včeraj je bil praznik Brezmadežne. Mogel sem najti toliko časa, da sem šel k sveti maši, ki je bila v naši šoli ob pol šestih zvečer.

Marija, nebeška Mati, je tista, ki mi daje moči in navdušenja, da

vzdržim. Zlasti, kadar pridejo črni oblaki in postanejo težave vojaškega življenja neznosne. Njej sem se posvetil kot vojak med sveto mašo. Njo tolikokrat prosim, naj me vodi preko valov vojnih nevarnosti, naj mi stoji ob strani v vseh skušnjavah in naj me razsvetljuje pri obilnem študiju. Predvsem pa jo prosim, naj me napravi svetega, čistega in srečnega. Naredi naj iz mene pravi lik vojaka, moža na mestu, junaka! Nisem pozabil na ta dan moliti pred njenim prestolom tudi za Vas vse. Vedno nosim pri sebi njeno svetinjico. Ona naj posreduje za Vas vse pri svojem Sinu! (Harlingen, dne 9. decembra 1942.)

Dalje prihodnjič

"Angeli"

Ali so res angeli prinesli telo sv. mučenice Katarine na goro Sinaj? V mašni knjigi je tale molitev:

"O Bog, ki si dal Mojzesu zapovedi na vrhu gore Sinaj in si po svetih angelih dal na isto mesto prenesti telo blažene Katarine, device in mučenice, daj nam, te prosimo, da po njenih zasluženjih pridemo do gore, ki je Kristus." - - -

"Hm," je dejal o. Jozafat v Kairu, "kdor živi na Jutrovem, tudi nekatere mašne molitve drugače bere in razume."

Ker mi je že velikokrat razne svetopisemske dogodke tako sijajno razložil, sem ga tudi zdaj povprašal, kaj misli o angelih, ki so nosili telo svete Katarine iz Aleksandrije na goro Sinaj.

O. Jozafat je tudi sijajen oskrbnik samostanskih kleti v Kairu. Vsakemu obiskovalcu z veseljem gostoljubno

P. Jozafat Ambrožič OFM je slovenski frančiškan, ki deluje med Slovenci v Kairu, Egipt. Antiohijski patriarh Mikail Tapouni ga je povzdignil na častni sedež kornega škofa.

postreže. Zato je tudi meni pri vsakem obisku natočil čašo rujnega vina iz jeruzalemske okolice.

"Pij," je rekel tudi zdaj, "da boš vedel, da smo tudi v Egiptu menihi veseli ljudje. - Svete Katarine pa niso nikoli angeli nosili po zraku. A v starih časih so živeli puščavniki, ki so dosegli razne stopnje popolnosti. Visoka stopnja popolnosti se je imenovala angelska stopnja."

"Že vem," sem ga prekinil. "V vadi Natrun sem našel koptske puščavnike, ki se razlikujejo po sedmih stopnjah popolnosti. Kdor je na zadnji stopnji, uživa hrano samo enkrat na teden, v soboto po sončnem zahodu, in z nikomur ne govori. Ali so to 'angelski' menihi?"

"Tako bo. Angelski menihi so nekoč ponesli sveto Katarino na Sinaj. Ljudje so jih kratko imenovali angele. Tako smo pozneje dobili tudi v mašne knjige in brevir, da so 'angeli' prenesli telo sv. Katarine na goro Sinaj. Še danes živi menih, ki nosi angelsko obleko in sva prijatelja. Je katoliške vere in ne monofizit kot oni v vadi Natrunu."

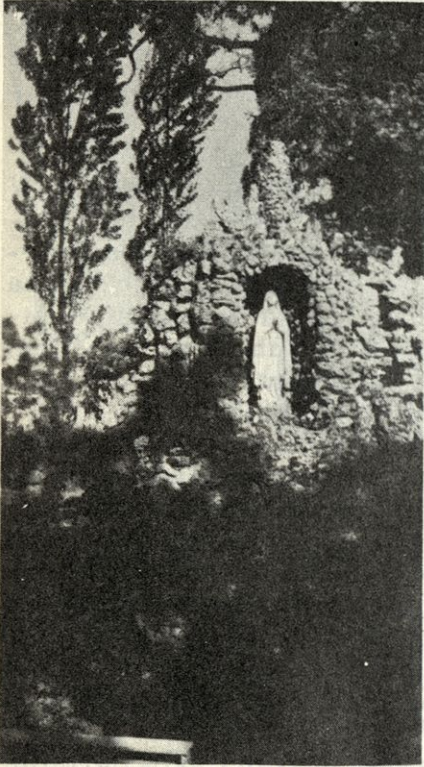
O. Jozafat je odprl svoj ogromni album slik in dejal: "Še njegovo sliko imam. Poglej, kako veličastna je njegova obleka! To je edina slika angelskega katoliškega meniha, ki še živi."

Spila sva za spremembo še čašo pravega betlehemčana na zdravje angelskih menihov, ki so bili gotovo zelo žejni, ko so nosili sveto Katarino preko divje puščave Šur. Nato sva se domenila, da bova šla ob priliki v vadi Natrun in še kaj več poizvedela o angelskih menihih, ki tvorijo zgodovinsko ozadje molitve k sveti Katarini.

Ker vem, da o. Jozafat dobiva "Ave Marijo" in bo zgornji odlomek čital, ga naprošam, naj pošlje tisto zanimivo sliko zadnjega meniha z angelsko obleko našemu listu v objavo. Vse bralce bo gotovo zelo zanimala.

Jože Luskar

Lemontska
lurška
votlina

L O D M E V I M O N T S K I I

Kaj pa je v Lemontu novega? Nič posebnega. Zima in mraz, sneg in mokrota, pač kakor povsod, kjer vlada starka Zima. Lahko se nam smejete bralci, ki ste doma v Kaliforniji in Floridi.

Naši kleriki pa se smejejo Vam in Vam pravijo: "Pa se pojdite še Vi drsat na jezero, kakor se moremo mi!"

*

Brat Akurzij jo je po prazniku svetih treh kraljev le primahal iz

jolietske bolnišnice. Sicer se pritožuje, da se še ne počuti preveč dobro, počasi pa le upa postati spet stari "mladenič", kakor so ga bili vedno vajeni lemontski romarji.

Brat Akurzij se po Ave Mariji iz srca zahvaljuje vsem številnim prijateljem, ki so mu voščili srečen božič in novo leto. V bolnišnici ni mogel odgovarjati na pisma, zdaj pa je malo prepozno za božične in novoletne čestitke.

*

Kaj pa noga našega

AVE MARIA

p. Johna? Ko sem ga zadnjikrat pobaral po revmatizmu, mi je odgovoril: "Zdaj pa spet lahko letim kot ptič in bežim kot srna! Samo še čebelice se morajo zbuditi, da mi opikajo nogo, pa bom zdrav kot riba!..."

*

Dve Slovenki iz Colorada sta za naš Marijin oltar že ponovno izdelali lep prt. Hočeta ostati neimenovani. Bog jima stotero povrni in Marija Pomagaj! Mi pa se ju bomo spomnili v svojih molitvah.

*

Februar je mesec katoliškega tiska, torej tudi mesec naše AVE MARIJE. Ji hočete podariti kako darilo? Najlepši Vaš dar bo, da ji ostanete vedno zvesti naročniki in da jo širite tudi med nenaročnike. Število naročnikov raste iz meseca v mesec, vemo pa, da je še veliko ameriških Slovencev, ki lista nimajo. Ob depresiji so ga odpovedali, zdaj pa kar ne pridejo do tega, da bi ga spet naročili. Je morda tak Vaš sosed, Vaša stranaka? Stopite tjakaj in pokazite naš mesečnik! Dobra beseda dobro mesto najde!

*

Za praznike smo veliko pomagali po farah. P. Pij je moral v India-

napolis, Ind. Ko je šel maševati in spovedovat, mu je na ledeni cesti spodrsnilo. Prebil si je nogo pod kolenom, da mu je moral zdravnik rano petkrat speti. Nesreča ne počiva. A zdaj je p. Pij že zdrav in nadomešča g. župnika na poljski fari v Downers Grovu, Ill. - P. Vianej je v Kingsfordu, Mich. Naš "večni popotnik številka dve", p. Odilo, pa je bil za praznike ponovno na slovaški župniji v Uniontownu, Pa. Ko se je vrnil, smo mu mogli komaj seči v roke, ker se je že odpravljaj na pot. Zdaj nadomešča g. župnika na slovenski fari v Gilbertu, Minn. Hej, Gilbertčani, kaj Vas že kaj grla bole? Najbrž morate vsak dan prepevati v cerkvi.

*

P. Kazimir je odšel še pred božičem na bolniški dopust k sorodnikom v Ohio. Zdaj smo prejeli telefonsko sporočilo, da je dobil hudo pljučnico in leži v bolnišnici v Windhamu, O. P. komisar in p. Kalist sta se odpeljala k njemu. Doslej še se nista vrnila in do zaključka lista (18. jan.) ne vemo nič novega. Molimo!

✝

Dasi malo pozno, se zdaj spominjamo slovenskega izseljenskega duhovnika Rev. Janeza Fajka, ki je v jeseni preteklega leta postal

Zimsko
popoldne
na
Gorenjském

žrtev avtomobilske nesreče. Bil je prvi slovenski duhovnik, ki je prispel z novonaseljenci v Kanado. Pokopali so ga v Torontu, Ont.

Pokojnik je bil blaga duša. Rad je prebiral Ave Marijo in jo priporočal. Tudi je obiskal Lemont kmalu po svojem prihodu v Ameriko. Vsem bralcem ga priporočamo v molitev.

*

VEČNI POPOTNIK
- br. Antonin sporoča,
da se bo v tem mesecu

oglasil v Ohio. Obiskal bonaše naročnike v Lorrainu in Clevelandu. Se že veseli, da bo spet videl svoje stare prijatelje. Največje veselje mu boste pripravili, če mu boste za mesec katoliškega tiska podarili kega novega naročnika.

Če našega br. Antonina začno srbeti pete, ga več ne zdrži. Kar hitro je na poti.

*

Upamo, da bomo lemontskim romarjem za to leto lepo očistili našo

romarsko cerkvico. Ste-
ne so se v teku let že
tako nakadile od prahu
in dima lučic, da skoraj
ne vidiš več prvotne
barve. P. Bertrand je
že umil stene v zakri-
stijah in na koru. Kak-
šna razlika! Ko bo umi-
ta cela cerkvica, bo res
kot nova. Potem boste
v njej še lažje molili.

Dela pa pri nas za-
res nikoli ne zmanjka!

† Mary Sefran

je umrla v Braddo-
cku, Pa. in jo priporo-
čam v molitev. Takih

ljudi, kot je bila pokoj-
na, sem malo srečal v
življenju, ali pa nič. Saj
ima vsak kaj drugega,
kar človek občuduje. Pri
njej sem občudoval za-
upanje do Boga. Ko sem
jo vprašal, kako je kaj,
ko je ostala sama vdo-
va z majhnimi otroki, je
vedno odgovorila: "Saj
veš, ni vse najboljše, pa
sem kar zadovoljna. Bog
ne zapusti nikogar, ki v
Njega zaupa!" In vsa le-
ta tako, da so vsi otro-
ci dorastli. "Vsi so se
že poročili, še en sin
je ostal doma. Ko se še
ta poroči, bom ostala
sama in brez dohodkov.

Pa nič ne premišljam o
tem. Človek mora mo-
liti. Bog je dober in bo
že pravi čas poskrbel.
Vsak dan grem k sveti
maši in obhajilu, drugo
pa prepustim Bogu," mi
je pravila.

Ni čudno, da je tudi
lepo dokončala svoje ro-
manje po svetu: kleče in
z rožnim vencem v ro-
ki je umrla. Bog ji bodi
Plačnik za vse njeno
zaupanje. In tudi za go-
stoljubnost. Sama ni do-
sti imela, pa sem bil
vsa leta deležen njenega
gostoljubja.

Ostalim moje soža-
lje. - Br. Antonin

Iz Gorice smo prejeli tole poročilo:

Dne 25. novembra je v uršulin-
skem samostanu v Gorici praznovala
zlati jubilej redovnih obljub č. m. M.
Mehtilda Grčar, ki rada prebira tudi
Ave Marijo. Jubilantka je dolgoletna
voditeljica internata. Po rodu je Go-
renjka. V uršulinski red je stopila v
Škofji Loki, kjer je 25. nov. 1901. na-
pravila večne obljube. Pozneje je pri-
šla v Gorico, kjer je poučevala na
nemški šoli. Med prvo svetovno vojno
je večina sester odšlo, ona pa je z
nekaterimi ostala in čuvala samostan.
V tem času je sprejemala v oskrbo
številne sirote in otroke, ki so ostali
brez varstva. Tudi ranjenci so v ur-
šulinskem samostanu našli požrtvo-
valno Samarijanko.

Po vojni ji je bilo poverjeno vod-
stvo internata. To nalogo vrši sestra
Mehtilda kljub visoki starosti in od
vojnih dogodkov ter dolgoletnih naporov
zrahljanem zdravju še danes. Na
stotine je deklet, ki so se v teh dolgih
letih zaupale njeni materinski vzgoji.
Prihajale so s Tolminskega, iz Soške
doline, s Krasa in Vipavske, iz Fur-
lanije, Trsta, Istre... Za vse je skr-

bela kot mati. Celo v dobi fašističnega
zatiranja slovenske manjšine je v za-
vodu po zaslugi njenih nauk in zgleda
vladalo med gojenkami lepo soglasje.
Tudi v najhujši dobi je bil internat se-
stre Mehtilde kot varen otoček sredi
razburkanega morja. S svojim dosto-
janstvenim mirom in ljubeznijo je u-
blažila napetost, vlila poguma boječim,
tolažila žalostne, vzpodbujala vse k
učenju in delu za vzvišene ideale.

Nič čudno, da so se nekdanje gojen-
ke z veseljem odzvale povabilu bivših
učiteljic, in v zavodu skupno prosla-
vile zlati jubilej ljube mamice. A ude-
ležba bi bila še mnogo večja, če bi mo-
gle prihiteti tudi tiste, ki jih loči meja.

Po sveti maši, med katero je ju-
bilantka ponovila redovne obljube, so
vse bivše gojenke ostale ves dan v za-
vodu in obujale spomine na minule dni.
Popoldne so priredile skupno z novimi
gojenkami akademijo, nato pa so se s
solznimi očmi razšle. Vsako leto bi se
rade sešle v zavodu, kjer jih je naša
jubilantka povezala tako tesno s svojo
materinsko ljubeznijo.

Č. s. M. Mehtilda, Bog Vas živi še
na mnoga leta!

KRAMIJANJE NA ZAPECKU

BROOKLYN, N. Y. - Pošilja Ivana Okorn: Pošiljam Vam naročnino. Danes je prišla januarska številka naše ljubljene Ave Marije. Čudovito je lepa in bogata, da sem res srečna ob njenem čitanju. Kako zelo Vam moramo biti vsi hvaležni za list, ki bogati naše duše!

Tudi se Vam moram iz srca zahvaliti za poslani med. Nič nisem zadela, pa ta mala kanglica "v tolažbo in poskušnjo" nam je dragocen dar iz ameriških Brezij. Mmmm, kako je dober! Tak med znajo delati res samo Vaše čebelice in pa tiste naše v ljubem starem kraju...

CLEVELAND, Ohio -Družina Goštičeva (Cleveland in Gilbert, Mim.) se iskreno zahvaljuje Mariji Pomagaj in sv. Jožefu ter Mali Cvetki, da se je zboljšalo zdravje dragi materi.

RIM, Italija - Piše Rev. Dr. Pavel Robič: Spoštovana gospoda urednik in upravnik "Ave Marije"! Odkar sem tu v Rimu kot tajnik Slovenskega socialnega odbora, prihaja na naš naslov Vaš list AVE MARIA. Nič ne vprašate, kdo je tukaj, ki list prejema, nič ne pošljete računa. Redno mesec za mesecem pride Vaš mesečnik in prinese prijetno domače članke in zanimive novice. Tudi slike iz Rima, ki so nam tukaj znane, vidimo večkrat v Vašem listu. Postal je meni in

drugim tukaj kar drag prijetalj.

In list nam pošiljate za ložji lon. Bog Vam povrni za dobroto in lepo prosim, nikar nas ne pozabite z mesečnikom in koledarjem v prihodnje! Pri nas na mizi je in kdor pride, ga lahko vidi in pregleda. Rimski ga vzamejo tudi na dom.

Marsikomu zbudi list lepe spomine, spomine na Brezje, na domače navade o praznikih... Ker so naši begunci skoraj vsi precej takega mnenja kot pisci člankov, je to zanje tolažba in pobuda. Vidijo, da niso osamljeni, temveč je po svetu še veliko slovenskih ljudi, ki podobno mislijo kot oni.

Hvala Vam še enkrat za to duhovno tolažbo, ki jo dajete s svojim listom, ne da bi sami za to vedeli. Ob tej priliki Vam in vsem znanim patrom, ki so bili svoj čas med nami, v imenu Slovenskega socialnega odbora želim milostipolno leto 1952.

D. P. Camp KAPFENBERG, Avstrija. Takole piše gospa Gertruda Mausser svoji prijateljici v Ameriki: Draga moja, veliko veselje ste mi napravili, ko ste mi naročili Ave Marijo. Kolikokrat sem premišljevala, kdo mi neki pošilja list iz Amerike. Nisem vedela, komu bi se naj zahvalila. Pa ste mi pisali, da nas "domači zvon še ni pozabil" in sem se spomnila, da je v Ameriki "Mežnarca". Torej

nas le Vi niste pozabili! Draga gospa, saj veste, kako rada berem. In v tem Vašem listu je toliko lepega. Tolikokrat sem se že zjokala. Tudi drugim Slovenkam ga dam in vsem je tako všeč. Zdaj sem dobila pa še Koledar in namesto enega kar dva. Tisočkrat hvala in lepo bi prosila, da nas ne pozabite v novem letu!

V novembru smo imeli v taborišču osemdnevni sveti misijon. Tako lepe pridige so bile, da se jih je veliko sprebrnilo, ki že dolga leta niso bili pri sveti spovedi. Lepo je bilo videti, ko nas je bilo kar 600 skupaj pri svetem obhajilu. Molili smo tudi za Vas in vse ameriške dobrotnike taborišča.

WESTFIELD, Mass. - Piše Alex Prah: Pošiljam Vam mali dar za sveto mašo v zahvalo za uslišano prošnjo. Po operaciji sem bil zelo obupan, pa je šlo le vse na dobro.

Ave Marijo prejemam z velikim veseljem. Tako nam je potrebna v tej verski samoti domače besede. Samo dva Slovenca sva tukaj, Lukman Janez in jaz. Svete maše obiskujem v slovaški cerkvi. Vsaj nekaj razumem, a materin jezik vendarle ni.

TORONTO, Ont. Kanada - Piše Caroline Haidinyak: Brala sem v Ave Mariji, da je brat Akurzij v bolnišnici. Bog mu daj zdravja! Romarji se

ga dobro spominjamo. Saj ne moremo pozabiti, kako nam je vse pripravil in hodil s smehom okrog nas, da smo vsi postali dobre volje.

Lemonta ne moremo pozabiti. To je res blaženi kraj, kjer se duša kar odpočije. Žal nam je, da smo tako daleč in ne moremo obiskati ameriških Brezij vsako leto.

EVELETH, Minn. - Piše Katherine Petrovcic: Zopet mi je potekla naročnina, pa je ne smem prezreti. Saj je list vreden teh centov. Ko dobim drago "Ave Marijo" v roke, je ne odložim prej, da je vse ne preberem. Še bolj pa bi bila vesela, če bi imel list še več strani. Pa nas tudi teh 32 strani uči toliko lepega in vzpodbudnega. Ko bi ga le imela vsaka slovenska hiša v Ameriki! V katoliške hiše katoliški list!

WILLOCK, Pa. - Piše Josip Kete: Frejeli smo decembrsko in januarsko številko mesečnika "Ave Maria". Iz srca sem Vam hvaležen za dragi list, ki prinaša res mnogo lepega in katoliškega berila. Ko gledamo Ave Marijo, vidimo, da je v širni Ameriki le še dosti katoliških Slovencev. Mi smo namreč prišli tu povečini med take rojake, ki nas grdo gledajo, ker jim povemo resnico o vsem, kar se dogaja v stari domovini. Ponujajo nam

R.I.P.

NAŠI POKOJNI

Katarina BAJUK, Soudan, Minn.
 John DRAGOVAN, Soudan, Minn.
 Anna KURE, Lorain, Ohio
 Agnes ZEMAN, Chicago, Ill.
 Pavlina MAUSAR, Cleveland, Ohio
 Anton PEVEC, Cleveland, Ohio
 Mary PRIMOŽNIK, Euclid, Ohio
 Jakob KRANJC, Cleveland, Ohio
 Anton ŠTRUKEL, LaSalle, Ill.
 Dolgoletnemu zastopniku Ave Marije
 Bog poplačaj!

Prijatelje
 si izbiraš
 sam! -
 Tudi
 svoje
 berilo
 izbiraš
 sam :
 zlato
 ali pa
 - strup!

brezverski časopis, naj tam čitamo, kako je dobro v rdeči Jugoslaviji. Pa mi dobro vemo, kaj in kako. Odklonili smo in se raje naročili na Ave Marijo. Naj bi bila kmalu zopet med nami nova številka! - Pa molite kaj za nas tam pri Mariji Pomagaj!

ASHLAND; Wis. - Pošilja Antonia Oratch: Že od leta 1918. sem zvesta naročnica prelube Ave Marije in ji bom do smrti. Koliko lepega me je naučila, ko je romala z menoj skozi življenje. Maja sem izpolnila že svojih 81 let. Prav tiste dni sem bila vsa srečna, saj sem bila na novi maši v Lemontu. Prejela sem novomašni blagoslov in slišala ganljivo pridigo p. Kazimirja. Kar rada bi ostala pri Vas do jubileja Marijinega kronanja, pa sem morala domov. Sem pa doma ves čas prosila, da bibila vsaj še

eno leto živa, da bi še enkrat poromala v Lemont. Na Vašem božjem gričku je tako lepo. Blagor Vam, ki ste vedno pri Mariji Pomagaj!

V Chicagu imam sestro Elizabeto, ki je revica skoraj slepa. Žal mi je, da nisem pri njej. Bi skupaj hodile večkrat na Brezje. Pred petnajstimi leti sem bila še vsako leto pri Vas. Zdaj stare kapelice ni več, vse je novo in tako prijetno urejeno. Časi se spreminjajo, staramo se, kar hitro mine življenje. Le prijaznost lemontskih frančiškanov je še vedno ista, čeprav so obrazi večinoma že drugi, kakor pred petnajstimi leti...

Bodite vsi prisrčno pozdravljeni! Bog in Devica Marija Vas obvarujta ameriškim Slovencem!

Tako sem malo pokramljala na našem ljubem zapečku. To je res naš kotiček, kakor je bil doma za pečjo.

K SLIKAM: Zadnjič smo objavili poročilo o delu chicaške Lige, ki je priredila že nekaj uspešnih gledaliških predstav. Danes pa objavljamo slike iz slovenske farne dvorane na Osmi cesti v New Yorku. Tudi tu so, kakor izgleda, kar nekam živahni. Newyorška župnija sv. Cirila in Metoda je priredila že več uspešnih iger. Glavna slika predstavlja prizor iz "Županove Micke", ki so jo igrali v novembru. Da je bilo še bolj domače, sta poskrbela naša newyorška godca, Miss Frances in Mr. Joe Klun, ki ju predstavljata ostali dve sliki.

Tale članek nam je poslal naš zapečkar in bralec Mr. F. S.

Velja tudi tebi?

Nekoč je prerok Elija stopil pred ljudstvo in rekel: "Doklej boste šepali na dve strani? Ako je Gospod pravi Bog, hodite za njim! Ako pa je Baal (malik), pojdite za onim!..."

Če bi Elija prišel danes med nas, bi lahko prav tako povedal mnogim, tudi mnogim našim rojakom. Čas je že, da nehamo šepati! Vsak od nas se mora odločiti za pot v nebesa, ali pa se ji odpovedati odločno in iti na drugo stran. Še sveto pismo pravi, da je najslabše biti mlačen, ne mrzel in ne vroč.

Ker je februar mesec katoliškega tiska, mi boste dovolili, spoštovani g. urednik drage Ave Marije, da o tem spregovorim nekaj besed.

Dragi moj rojak! Praviš, da si katoličan, vsako nedeljo hodiš v cerkev ali celo med tednom. Pri vsem tem pa dobivaš v svojo hišo in prebiraš liste, ki niso in nikdar ne bodo katoliški. Ti si tisti, ki šepaš na dve strani! Pa se tolažiš in zgovarjaš: "Saj samo novice prebiram!" Pa pri tem ne pomisliš, da je tudi med novicami nasejanega mnogo plevela, ki ti bo samo škodoval, koristil pa nikoli. In tudi ne pomisliš, da z naročnino te liste podpiraš in jih ohranjaš pri življenju. S tem pa sam pomagaš satanu razširjati svoje kraljestvo laži. Kako moreš pri tem reči, da služiš Bogu s tem, da moliš in hodiš v cerkev? Kristus sam je rekel: "Kdor ni z menoj, je proti meni in kdor ne zbira, raztresa." Kaj nisi bral, da vsak katoličan, ki bere in širi take protiverške liste, zapade cerkveni kazni? Tu

ni srednje poti. Tudi če ti je težko, si dolžan odpovedati tak list. Kristus je za nas toliko trpel, mi pa zanj ne bi mogli storiti to, kar je v našo korist in zveličanje. Ko bi vsi, ki se imajo še za katoličane, brezverski list odpovedali, bi že zdavnaj prenehal izhajati. Vsak naročnik je soodgovoren za vse slabo, ki ga tak list povzroča.

Zato, dragi rojak, še danes skleni zapustiti srednjo pot, ki se kaže posebno z branjem protiverskega časopisja. Ne veš, kdaj boš stopil pred sodni stol. Takrat ne boš imel izgovora, da nisi bil poučen. Koliko tvojih prijateljev bi danes drugače ravnalo, če bi mogli še enkrat živeti. In pomni besede nekega škofa, ki sem jih zadnjič bral: "Nam katoličanom se ni treba prav nič bati brezvercev in odpadnikov, liberalcev in komunistov. Bojmo pa se polovičarskih katoličanov, ki so na dve strani. Ti so najhujši sovražniki Cerkve."

Bodimo tako junaški, kakor tisti slovenski trgovec, ki mi je sam povedal: "Odpovedal sem vse protiverske časopise, čeprav sem vedel, da od takrat ne bo prišel noben somišljenik teh listov več v mojo trgovino. Pa moram reči, da zato nisem prav nič na slabšem in še mirno vest imam."

Zato stori, kar je tvoja dolžnost! Bodi dober katoličan, ali pa postani popolnoma mrzel, če niti sebe nič več ne ljubiš!

Dragi Mr. F. S.: Kakor vidite, smo objavili Vaše pismo. Imate popolnoma prav: brezverski časopis ne spada v katoliško hišo! In časopis, ki se zna norčevati iz svetega leta ter iz novoproglašene verske resnice o Marijinem vnebovzetju, smemo imenovati brezverski. Veseli nas, da se je oglasil eden izmed bralcev samih. Ko bi bili vsi ameriški katoliški Slovenci tako odločni, kakor ste Vi! Pozdrav! - Urednik.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

DAR LISTU-Po \$2.50: M.Abe, J.Paulik; po \$2: M.Marolt, F.Radez, Rev.J.Dolsina; po \$1: M. Bogovic, C.Pauchnik, M.Hochevar, J.Jaksa, K. Pristopec, Mrs.M.Novlan, Mrs.H.Preotle; po .50¢: K.Pirc, I.Zamernik, L.Anzelc, Rev.F.A.Pavel.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO-Po \$10.50: L.Glavac: po \$10: R.M.Payton; po \$5: J.Pianecki, J.Atzenbeck, Mr.Mrs.Petrovic, J.Habjan, M.Perusek, A. Korosec, A.Sluga; po \$4: M.Hren, M.Zvanut; po \$3.50: A.Zakrajsek; po \$3: H.Fonda, A.Levar, M.Dreshar; po \$2.75: V.Walland; po \$2.50: A.Lim, M.Kuhar; po \$2: A.Nemgar, M.Kovach, F.Drasler, M.Kokal, Mr.Mrs.Trepal, M.Zalar, C.Bartel, Mrs. M.Polajnar, J.Dolenc, M.Dobnikar, F.Nose, M. Kostansek, M.Lavsh; po \$1.50: F.Kozele, J. Volovlek, M.Habe, J.Spindler, S.Meglen, F.Krzisnik; po \$1.25: Mrs.M.Stampfel; po \$1: M.Prah, M. Mohorcic, A.Nemgar, J.Zabukovec, M.Kozjan, I. Majnik, J.Petric, J.Kostelic, C.Turk, M.Fear, J. Perko, M.Wretchko, F.Orasin, M.Mavkovic; po .50¢: T.Tomse, M.Kocevar, M.Pristavec.

ZA ROMARSKI DOM-Po \$3: A.Zupancic; po \$1.50: T.Kodelja.

ZA LUČKE-Po \$10: J.Strohen; po \$6: C.Gradishar; po \$5: L.Zupancic; po \$3: J.Selan, A.Schmuk, M. Planinsek, D.Ostir, C.Bartel, J.Novak; po \$2.75: A.M.Kolenc; po \$2: J.Mramor, M.Gorup, Mrs.Zakrajsek, F.Kolar, M.Ajdisek, J.Lagina; po \$1.75: H.Golichnik; po \$1.50: A.Pogljajen, M.Sterbenz, F.Kastelic; po \$1.25: F.Krall; po \$1: R.Murslack, M.Marolt, A.Nemec, H.Stampfel, M.Smith, M.Spehar, A.Kuhar, M.Laknar, F.Tomsha, M.Kajfez, M. Bukovnik, A.Barich, Mrs.Kraljic, F.Arko, M. Kovach, M.Flor, M.Tomsich, A.Xeller, F.Pajk, B.Ancel, A.Jesenko, J.Mandel, Mrs.Jereb, M. Smith, I.Valencic, J.Mihelic, A.Cadonic, Mr.Mrs. Trepal, A.Offak, H.Preotle, M.Kastelic, J.Ozbolt, A.Polis, F.Gabrenja, A.Korosec, F.Orasin, J. Rogel, M.Udovich, M.Sircelj, B.Schweiger, F. Krebelj, J.Skorenshek, A.Krall; po .50¢: T.Sekuta, A.Pelcic, A.L.Sattler, M.Troja, K.Pristopec, M. Kokal, A.Lavor, M.Sterle, A.Sintich, M.Koncar, R.Stimec, J.Preskern, J.Paukovich, F.Cesar, A. Tagel; po .25: C.Gregory, J.Paulik; po .20¢: M.Bizjak.

ZA NOVO CESTO-Po \$1: M.Levar.

ZA BARAGOVO ZVEZO-Po \$5: J.A.Gornick; po \$1: F.Marolt, H.W.Dinkgrave, M.Johnson, E.F. Prince, Rev.A.Breznik; po .25: J.Paulik.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA-Po \$40: M. Mikulich; po \$20: J.Breznik; po \$10: M.Gjonc, A. Malesich, A.Stanko, J.Klobuchar, M.Zabukovec, A.Sluga, F.Marolt; po \$5: F.Rogina; po \$2: J. Perko; po .25¢: J.Paulik.

ZA SV.MAŠE-Po \$25: M.Gorup; po \$20: F.Nose; po \$15: A.Stefanich, J.Ovsenik; po \$14: M.Mrkel; po \$12: F.Marolt; po \$10: F.Nose, R.Stefanich, J. Znidarsic, Mrs.A.Rauch, F.Nose, J.Mihelic; po \$9: A.Jancar; po \$8: F.Cerar, A.Grajzar, R.Demshar; po \$7.50: J.Strumbly; po \$7: F.Laken, A. Stepanich, Mr.Mrs.L.Demshar; po \$6: A.Zorman, A.Sugel, A.Levar; po \$5: A.Setnicar, J.Mohar, A. Pozar, Mrs.R.Plut, J.Zupancic, A.Udovich, M. Sluger, M.Kranjc, M.Davidson, J.Russ, M.Seric, M.Kuhar, A.Kranzman, V.Gregor, C.Madic, F.Rovan, F.Krestel, J.Valencic, I.Pejack, A.Amigan, J. Zgonc, G.Peterka, T.Peterlin, C.Remec, M.Prah, M.Alduk, A.Luzar; po \$4.50: M.Kavcic; po \$4: M. Kapla, M.Smith, M.Kovach, F.Brancel, F.Bambich, F.Cerar, M.Kastelc, M.Evetz, K.Judnik; po \$3.50: M.Simonisek, A.Kozlevcar; po \$3: I.Majnik, Mrs. Tomsic, J.Wessel, B.Pruss, J.Glivar, M.Vastalo, J.Stajerk, M.Prah Sr., A.Zajac, A.Premetz; po \$2.50: J.Berdik, S.Forti; po \$2: M.Gostic, B. Komavli, A.Zupancic, J.Sladich, M.Perko, J. Makovec, J.Klobuchar, Mr.Mrs.Trepal, M.Bizjak, J.Perko, M.Dobnikar, J.Mandel, E.Petric, J. Adamic, J.Strojin, Mrs.C.Koller, C.Gregory, J. Ponikvar, J.Savrsnik, B.Sedmak, M.Bogovic, A. Kuhar, G.Pavlakovich, M.Prijatelj, A.Pazel, M. Jazbec, F.Mavec, T.Grumb, M.Florjance, A.Baznik, N.Cernetic, F.Bambrick, A.Grajzar, F.Tomsic, F.Bambrick, M.Zore, P.Ozbolt, R.Pucel, F.Kerzic; po \$1.50: M.Koncar, J.Plut, M.Lesar; po \$1: M. Russ, M.Marolt, A.Madrich, J.Kern, F.Cerar, A. Kodrich, T.Sekuta, M.Spehar, M.Strumble, M.Thuma, J.Hren, B.Zelko, Mrs.M.Stampfel, M.Laknar, A. Miller, M.Troja, M.Tomsick, J.Novak, Mrs.Zakrajsek, B.Ancel, J.Shebenik, F.Martincic, M.Kastelc, A.Sintich, J.Zaic, M.Murn, R.Stimec, T.Lach, C. Gradishar, V.Blatnik, M.Jakos, F.Krall, J.Paukovich, M.Zore, F.Petric, A.Treven, M.Pristavec, J.M.Poje, J.Humberg.

SINOVI SLOVENSКИH STARŠEV!

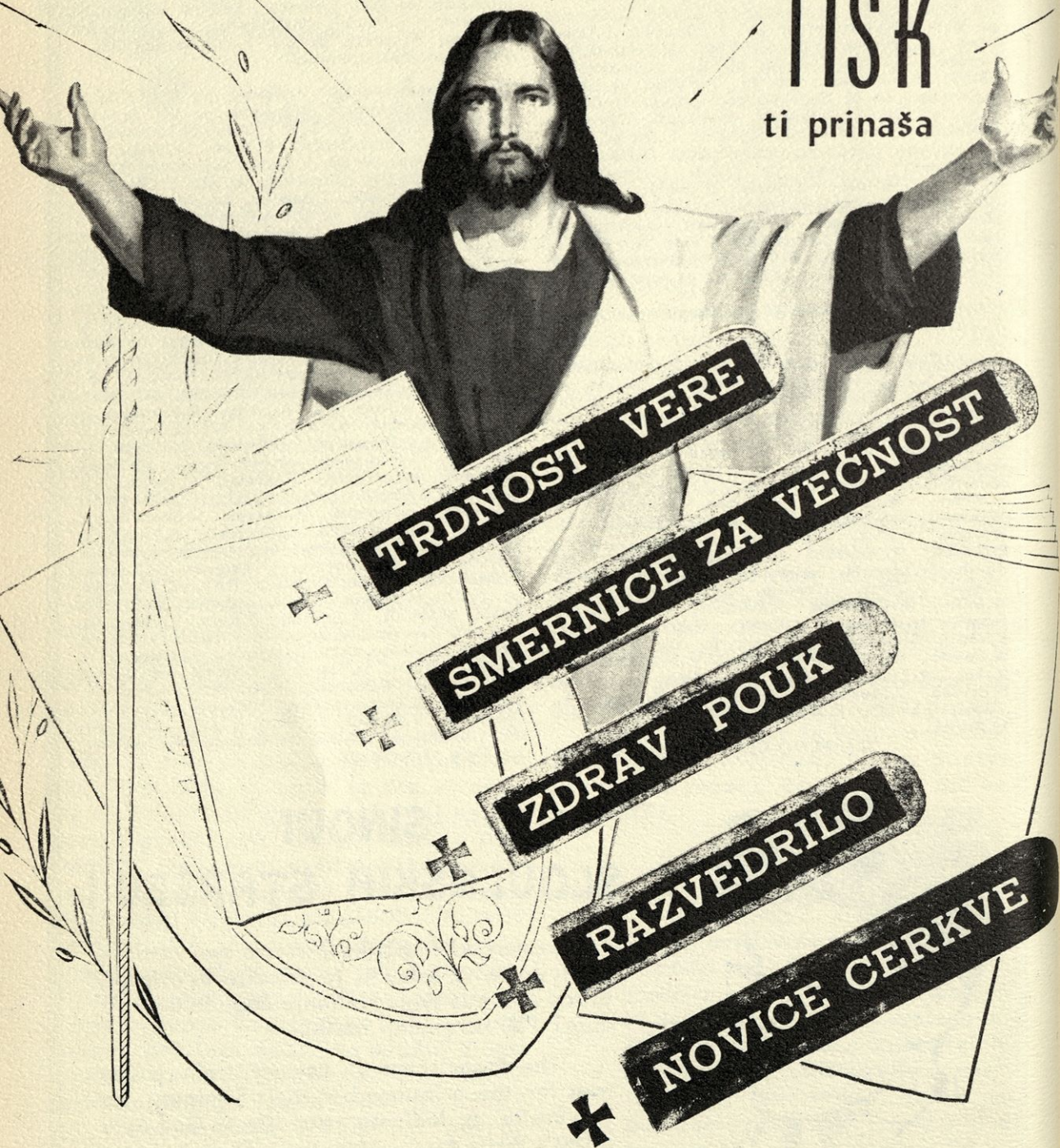
Lemontski frančiškani imamo svoj noviciat in redovno šolo, ki Te pripelje do oltarja. Bi rad posvetil svoje življenje Bogu in delu za duše? Piši na spodnji naslov!

The Franciscans in Lemont train young men for the priesthood in their Seminary. Do you desire to dedicate your life to God as a priest? Write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

KATOLIŠKI TISK

ti prinaša

NOBENE SLOVENSKE HIŠE BREZ KATOLIŠKEGA TISKA !